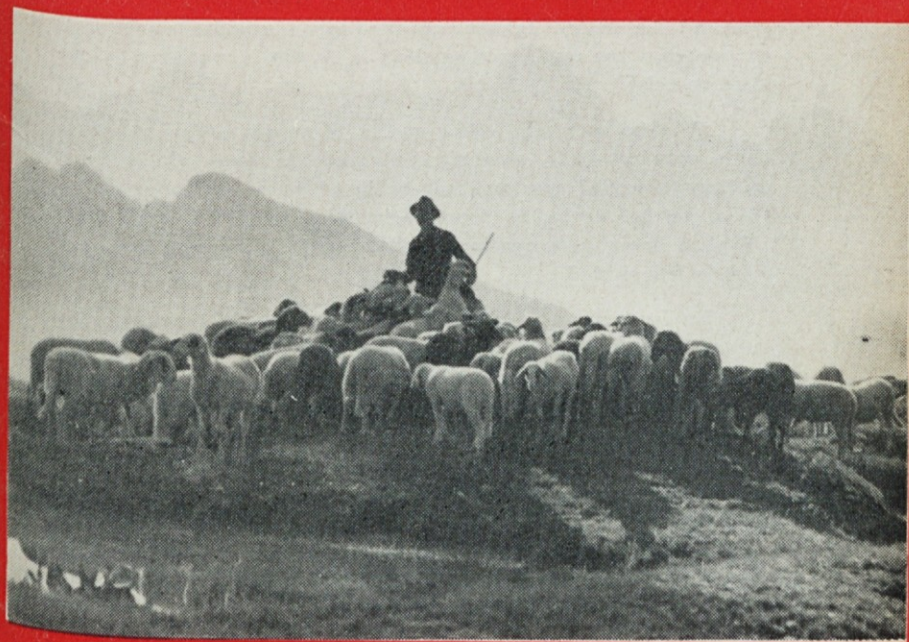

Duhoonno Zimljenje

JUNIJ 1976

LA VIDA ESPIRITUAL

BUENOS AIRES

Nuestra fe, hoy

Usted quiere creer, quiere tener o aumentar la fe, pero quizá se ha preguntado más de una vez: "¿Cómo y qué debo creer?" ¿Cómo y qué debemos creer los cristianos, hoy, en la era de las computadoras electrónicas, de los viajes interplanetarios y de la increíble evolución que se da en todos los órdenes de la vida? Este es un interrogante que podemos y debemos hacernos todos.

La fe de los últimos años del siglo XX, ¿será igual a la de los primeros cristianos o a la de nuestros abuelos? ¿O tendrá que cambiar? La misma Iglesia está realizando grandes cambios. Y en este caso ¿en qué puede cambiar la fe, sin renunciar a lo que le es esencial?

¿Y cómo se puede lograr que la fe no sea una cosa aparte de la vida cotidiana, sino algo integrado en esta vida y capaz de transformarla? ¿De qué manera la fe puede "interesar" todavía al hombre de tantas preocupaciones inmediatas e ineludibles? ¿Y cómo hacer para que la fe "sirva" para mejorar al mundo y hacerlo más justo?

En los números sucesivos de nuestra revista trataremos de dar en esta página una respuesta a estos interrogantes, a fin de ayudarnos a que vivamos nuestra fe. Sin apartarnos de las verdades inmutables de la fe, trataremos de aclararlas y purificarlas. Porque una cosa es creer, y otra ser crédulos. Debemos creer "a ojos cerrados" lo que nos dice Dios, pero a la vez, debemos tener "los ojos bien abiertos" para distinguirlo de lo que agregan los hombres.

(Continuará)

Slika na prvi strani platnic:

Jutro v planinah (foto Lojze Erjavec)

Misli ob junijskih dneh

Tiho prihajajo v teh junijskih dneh, večer za večerom, k meni, k vam: bratje, očetje, prijatelji, znanci.

Ne vem, kdo obiskuje vas, k meni pride navadno prvi Jože. Student Jože iz Dolenje vasi, sam smeh ga je bil, čeprav smo vsi vedeli, kako težke razmere ima doma v družini. Ko sva po nekem pohodu ležala sama v Trnovskem gozdu na mehkem mahu, mi je priznal: „Veš, ko bo vojne konec, bom šel v bogoslovje.“ Za njim prihajajo novi: Matevž iz Škofje Loke, na Dolenjsko se je zatekel pred Nemci; Martin iz Kočevja, majhen po postavi, toda angelska duša, in še in še. Nikogar ne manjka. Žareče oči jim ugašajo kot sveče na oltarju, ki jim nagaja veter.

Zdaj!

Zamašim si ušesa in si potegnem odejo prek glave, da bi prešlišal regljanje strojnic. Pa jih slišim, kot bi stal sam pred njimi.

In vendar je od takrat preteklo že enaintrideset let. S silo se iztrgam spominom in se nehote vprašam: pa je bila ta žrtev potrebna? Človeško gledano, je težko razumeti božje načrte. Svetovni komunizem je od njihove nasilne smrti napredoval na vseh frontah. Zapadni svet je ves mehak kakor testo. Popušča, se pogaja ali pa enostavno tišči glavo v pesek in se predaja uživanju. Solženicinovo rotenje je glas vpijočega v puščavi. Razni Kissingerji in Sonnenfeldi si ob splošnem ploskanju in pritrjevanju žagajo vejo, na kateri sedijo. Slovenska domovina, naša in njihova domovina, se koplje (s častnimi izjemami) v najbolj grobem materializmu. Človeka zazebe pri srcu, ko prelistava revije od doma, kjer so tik pod otroškim kotičkom nagrmadene najbolj ogabne pornografske slike. Naj bi torej njihova žrtev ne bila nič več kot navaden protest, na isti ravni kot razni samozažigi vietnamskih boncev ali vsemogoče gladovne stavke, svet pa se kljub temu in mimo tega vrtil naprej? Bojmo se, da bi nas malodušje zavedlo do takega ali podobnih sklepov!

Leta revolucije, zlasti meseca maj in junij 1945 pa vsa ta dolga leta našega izgnanstva moramo nujno gledati iz vidika večnosti, sicer je vse popoln absurd. Večina naših fantov je zgrabila za orožje iz globokega notranjega prepričanja, da je nasproti Satanovi fronti treba postaviti Kristusovo. Vse ugibanje, ali je bilo politično to pravilno ali ne, zbledi in izgine ob tem brezpogojnem darovanju. Tisti redki, ki so vstopili k domobrancem iz drugih razlogov, so se pozneje v Teharjih, Kočevskem Rogu in drugod, oprani v lastni krvi, pridružili prvim ter se s palmovo vejo v roki predstavili Jagnjetu. Za dvanajst tisoč slovenskih fantov in mož lahko z gotovostjo trdimo, da so se zveličali. Ali bi se drugače? S čim je naš narod zaslužil to veliko milost?

Kri mučencev pa ni tekla samo v zadoščenje osebnih, temveč tudi kolektivnih grehov. Marija je v Fatimi napovedala, da bodo v bodoči, véliki vojni mnogi narodi izginili. Zaradi vseh strahotnih, vsenarodnih grehov, ki se doma dogajajo, bi se upravičeno lahko za svoj narod bali. Upajmo pa, da mu bo neskončno božje Usmiljenje prizaneslo prav zaradi junijskih žrtev. Upamo pravtako, da bo zaradi njih tudi naše drevo, ko se bo nagnilo, padlo v pravo stran.

Marjan Schiffrer

Kdo me kliče?

...Pa se bom ustavil, besede prijateljev bodo zgubile smisel in zvok, hrup tujega vele mesta se bo umaknil v podzavest, nagnil bom glavo na desno in se nekam zagledal. Kdo me kliče? se bom zdrznil. Kdo — iz takih daljav časa in prostora? Ali bije stenska ura domače hiše? Ali pritrkava pri podružnici? Ali pošumeva dobrotna češnja — še neusahla, neposekana? Kdo me kliče? Mrtvi z onstran? Tisoči ali en sam? Mrtvi z onstran... ljubi znanci davnih let: kaj jih nisem pustil daleč za sabo, kaj niso skopneli kot sneg v marčnem soncu, kaj se niso razkadili v meglice in izginili v lahnem pišu vetra? Zdi se mi, da sem jih pustil v minulosti; ali oni so me le v skrivnostnem ovinku prehiteli in jaz vedno bolj spešim korak, da jih dohitim — počivajoče vekomaj...

Vinko Beličič

Vetrinjsko polje

Vetrinj

Tako so taborili Izraelci, ko jih je Bog izpeljal iz sužnosti.

Veliko je bilo vetrinjsko taborišče. Deset tisoče je sprejelo. Prazno je bilo. Toda prvo je voda.

Na grajskem dvorišču poleg vetrinjske cerkve je vodovod. Beli menihi so ga pred stoletji postavili. Bog je vedel, da bodo ob njem nekoč pili slovenski ljudje, ki bodo bežali od doma. Tudi ti si pil, ti in tvoji otroci. Tedaj si videl, kolik božji dar je že samo voda. Kozarec vode!

Potlej si postavljaj dom. Nov dom. Danes se smeješ tistemu domu. Nad vozom si raztegnil plahto, če si jo imel. Morda si domoval pod vozom. Nekateri so si naredili dom iz vej in ga pokrili z lubjem ali s kožo pobite govedi. Morda si imel kaj takega. Gospodski si bil.

Les po tujih gmajnah je padal. Nihče ni vprašal. Sila kola lomi. Živeti je bilo treba. Skuhati vsaj za otroke. Za ognjišča so služili na dvoje prežagani sodi od bencina. Za posodo prazne konzervne škatle. Človek se je vračal v staro primitivno življenje.

Skrb pa se ni umaknila. Grizla je in glodala. Večno tako ne more biti. Angleži sicer pomagajo, toda vse je tako čudno in zapleteno.

Dr. Valentin Meršol poskuša to in ono. Zna angleško in je povsod spoštovan. Ljudje mislijo nanj in on misli na ljudi. Vendar je v zraku nekaj, kar ne da od srca dihati. Angleži plešejo. Njim je lahko. Skrbi so odvrgli kakor umazano vrečo. Tujih skrbi ne morejo razumeti. Redki so taki med njimi. Preveč so hladni. In politika je taka.

Toda živeti je treba. Življenje mora svojo pot. Otroci se potikajo. Nimajo kaj početi. Začeli so z zasilno šolo. Ravnatelj Bajuk je iznajdljiv. Gre. Nič zato, če je na prostem, na grajskih hodnikih ali v šupi. Šola je vendarle. Vsaj košček starega življenja se vrača. Možje modrujejo naprej, ženske se menijo po svoje. Toliko je križev. Vsak misli na dom. Le kako je zdaj? Vse so pobrali. Vsa leta truda in znoja, kakor bi jih vrgel za plot. Drugi je sedel na tvoje

mesto. Vse je imel pripravljeno. Skledo, mast in moko. Drva si mu nacepil in mu jih nasušil.

Mlada mati ne ve kam z dojenčem. V župnijsko klet se umakne, da se otrok vsaj nasiti.

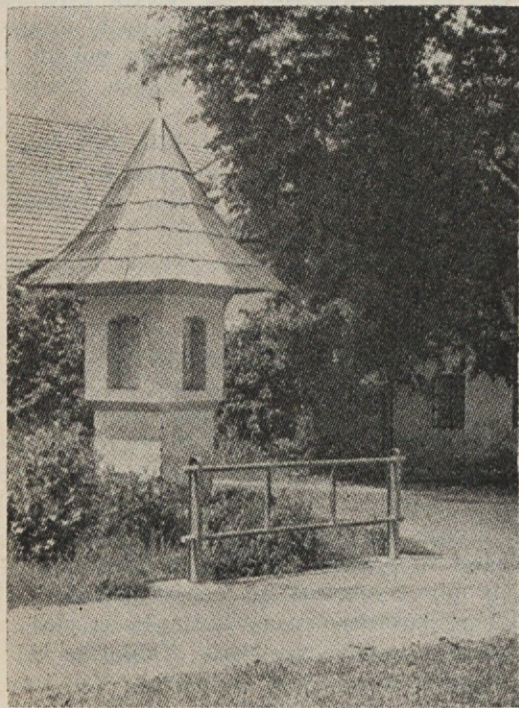
Vsega manjka. Župnišče je odprto, toda premajhno je za vse.

Ko sne znoči, zagore po polju kresovi in kresovčki. Nekateri kuhajo, drugi kurijo, da jim je prijetneje. Naskrivaj po žepih stikajo za drobtinami in tobakom. Trda je. Vsak dim je dragocen. Misli spet vstajajo. Zdaj bi opravljal živino. Prijetno bi bilo sedeti za hišo. Na svojem sedeti.

Vzdigne se pesem, se nosi nekaj časa, pa potem zamre. Nima zaleta, jutri bo spet nov dan. Prav tako, kakor je bil včerajšnji.

Tudi ti si tako mislil. Sedel si ob ognju in gledal družino. Otroke, ki se niso mogli spočiti. Gledal si ženo, ki je komaj tajila solze. Zavoljo tebe ni hotela vekati.

Se še spomniš? Pomisli nocoj na vetrinjski večer. Povečerjal si

Pri znamenju
na križpotju
zavijejo na
vetrinjsko polje...
Se ga spomniš?
In misli
in čustev tedaj?

in se igraš z otroki. Radio poslušaj, morda sediš ob televizijskem aparatu in gledaš slike prestradanih otrok s Koreje. Tako zelo se bojim, da rečeš: Žena, prestavi, dovolj je tega. Poglej, če je drugod kaj lepšega.

Joj, kako smo šibki! Se bojiš preteklosti? Kdor se boji preteklosti, je slab človek in slab gospodar. Preteklost je velika učiteljica. Ne pozabi!

Vetrinj!

Vsak dan bi moral vsaj enkrat izreči to besedo. Za spomin. Na ta način se boš vedno držal nad vodo.

V dobrem času se spominjaj na slabe, ki si jih preživel, da se ne prevzameš, in v slabih misli na to, da so še ljudje, ki trpe več kakor ti. To je velika modrost življenja.

Samo trpljenje zori. Lagodno življenje ustvarja slabiče. Vsak, ki je doživel Vetrinj, bi moral biti zrel.

Pomisli na Vetrinj! Zapri oči in še enkrat prehodi vso pot od doma do Vetrinja! Pojdi skoz vse kolone voz, poglej v vsak šotor na Vetrinjskem polju. Spravi vso bolečino v srce in kjer koli si, ostal boš — človek.

Konji so se pasli po žitu in travi, dokler niso bili zaplenjeni kot vojni plen

Vetrinjska cerkev

Vetrinjska cerkev je bila maja in junija 1945 na široko odprta. Tuja je bila sicer cerkev, toda Bog je bil isti.

Šmarnice so bile in ljudje so se zgnetli v prastaro cerkev. Mešale so se molitve s petjem.

Se spominjaš vetrinjske cerkve? Dobro se je spomniš. Cerkev belih menihov je bila in danes je stara že osem stoletij. Koliko je že videla v tem času!

Mogočna je vetrinjska cerkev. Sezidana v starem cistercijanskem slogu je velika umetnina. Pred glavnim oltarjem si gotovo velikokrat molil. Postavil ga je leta 1622 opat Reinprecht, ki sedaj počiva pred oltarnim omrežjem v posebni grobnici.

Pri tem oltarju je maševal opat Janez, znameniti zgodovinar, ki je vodil bele menihe od leta 1312 pa tja do leta 1345. Slovit je ta opat, ker je bil še sam priča ustoličenju koroških vojvod na Gosposvetskem polju. Natančno je opisal običaj, ko je slovenski kmet-svobodnjak v slovenski besedi izročil oblast koroškemu vojvodu.

Vetrinjsko cerkev dobro poznaš. Vsak kot poznaš, vse stebre. Tam si hodil k maši. Vsak dan je bilo darovanih okrog 40 maš. Za sveče je bila trda, vino so delili po kapljicah.

Takrat si vedel, da je vetrinjska cerkev srce Vetrinjskega polja. To je bilo veliko srce, ki je sprejelo vase vsa srca. Tvoje srce, srce tvoje žene, srca tvojih otrok. In vsako srce je bilo tedaj do roba nalito s pelinom. Ves Vetrinj je bil en sam velikanski grm pelina.

Ena sama sladkost je bila na vetrinjskem polju:

Vetrinjska cerkev. Slovenski begunci smo tesno povezani so to cerkvijo.

Naša „farna cerkev“ je bila nekoč, v najhujših trenutkih nas je sprejemala in nam odpirala vrelce moči in tolažbe. Tisoči so z očmi, uprtimi v to cerkev, odhajali in zdaj leže sprhneli v jamah. Nekoč so z nami živeli in z nami trpeli in z nami hrepeneli po svobodi, pa je niso dočakali.

Ob spominu na vetrinjsko cerkev se zavedaš, da je vse tvoje dejanje in nehanje odvisno od Tistega, ki te je preko Vetrinja pripeljal na kraj, kjer danes živiš. Tisoči so želeli tako začeti novo življenje in ga niso mogli.

Daj, prijatelj, stopiva nazaj do tistega znamenja na vetrinjskem križpotju. Od tam vidiva cerkev. Velika je in mogočna. Tvoja in moja

Na grajskem
dvorišču
poleg vetrinjske
cerkve je
vodovod...
Tudi ti si pil...

cerkev je to, vseh nas je — naša velika postaja med domom, kjer smo se rodili, in domom, kjer zdaj živimo.

Vračajmo se k njej vsak dan!

Velika izdaja

Zgodilo se je že, da je sodišče izreklo krivo sodbo in usmrtilo nedolžnega. Po smrti nedolžnega pa je prišla resnica na dan.

Zgodilo se je že, da so tisoče po krivem obsodili na smrt. Na dan je prišla resnica, toda sodniki molče. Prevelik je zločin.

Z lažjo so tiste dni nalagali slovensko kri na kamione v Vetrinju. Slovenska preprostost je verjela tujčevi hinavščini. Za skledo leče so prodali tuja življenja.

S petjem je šla mladina na kamione. Robci so vihrali, vriski so odmevali čez Vetrinjsko petje.

Kamioni so brneli, žene in dekleta in otroci so strmeli za odhajajočimi. Gredo, da jim pripravijo srečo. Veliko srečo, ki bo končala to pusto življenje.

Vetrinjska cerkev je strmela za odhajajočimi.

Ne v Italijo, v Pliberk in Podrožico so vozili ljudi. In v Pliberku in Podrožici je smrt čakala nanje. Od tam je vlačila svoje žrtve v Teharje in Št. Vid. In od tam na vse kraje. V kraške globače in jame, v jaške in rove. Tujčeva hinavščina in domača podlost sta si

podali roke. Ni danes čas, da bi kdo mogel premeriti ves zločin. Čas sam, ki je največji zaveznik pravice, bo nekoč pokazal vse v pravi luči. Ne bodo ljudje sodili tega dejanja, zgodovina ga bo sodila. Zaman je vsako odrivanje. Kakor so tiho grobovi ob Dravi ob Liencu in Špitalu, in vendar kričé, tako kričé vsi grobovi po kraških gmajnah, po tistih neznanih jamah, ki jim nihče ne ve imena.

Čas teče. Nihče ga ne ustavi. Tisti, ki so ubijali, bi danes radi videli, da bi se to ne zgodilo. Kri se namreč ne da izprati. Kri, četudi je sprhnela pod zemljo, postavlja mejo do neba. In dokler bodo postavljali take meje, dotlej življenje ni mogoče. Zločini niso podstava za pošteno življenje. Če si ubijal v belih rokavicah, si zločinec, in če si ubijal kot prostaški človek, si ubijalec.

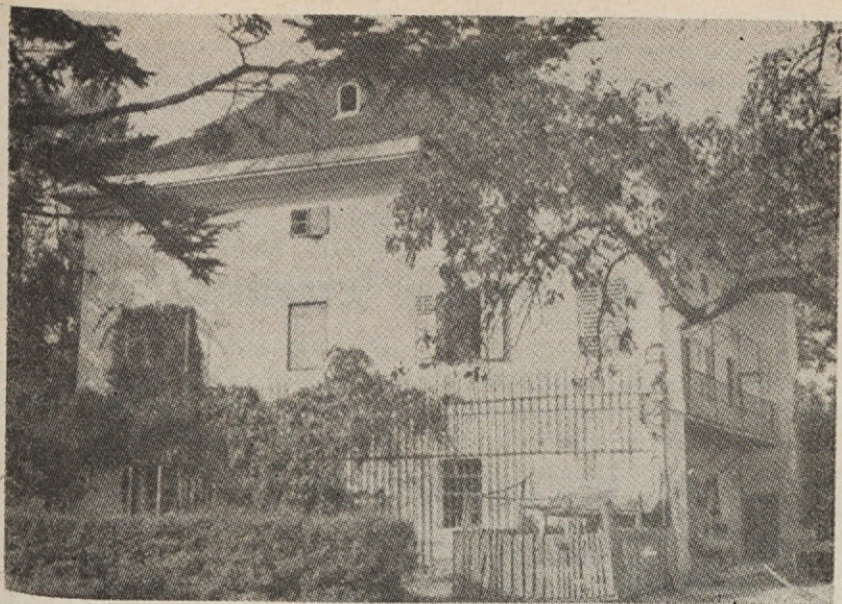
Čas je naš veliki maščevalec, ne mi! Čas sam bo zrešetal narode. „Mane, tekel, fares“, se piše za mnoge.

In tisti, ki te besede piše čez svet, je doma tudi v vetrinjski cerkvi. Ta je tedaj videl in pretehtal vsakega, ki je odhajal. In Ta bo, ki bo zahteval visoko ceno za vsako kapljo po nedolžnem prelite krvi.

Kamioni so utihnili in na Vetrinjskem polju so ostale žene, dekleta in otroci. Rab je požrl tisoče, domovina deset tisoče.

Nad vozom si raztegnil plahto, če si jo imel...

V tej hiši je bila slovenska gimnazija in vojaška ambulanta

Za smrt.

Še otroci so utihnili, ko je prišel glas. V črno so se oblekle žene. Vetrinjska cerkev je pila molitve.

Slovenski Katyn je bil zasut...

Slovenski človek v Vetrinju pa je dozorel. V eni sami noči. Iz otroka, ki je verjel vsako besedo, je zrasel v moža. Danes slovenski človek verjame samo še v dejanja. Ne več v besede.

Ob največjem smo veliki. Ne meri se namreč veličina po ozemlju, tudi ne po denarju in po zvezah. Veličina je v dozorelosti, je v volji. V Termopilski soteski smo padli zato, da pridemo v zgodovino. So narodi v zgodovini, toda mnogi tako kakor Neron, ki je za to ceno dal zažgati Rim. Mi smo se pririli v zgodovino z voljo in bomo v njej ostali.

Kdo more torej reči, da Vetrinj ni velika postaja na poti slovenskega ljudstva? Ti morda kdaj gledaš nazaj z veliko grenkobo. Krivico delaš sebi in drugim. Za vsakega mora biti Vetrinj kraj očiščevalne peči. Tu se je očistilo zlato. Ne vem sicer, koliko si se spremenil od tedaj. Morda si že močno pozabil na vse obljube, ki

si jih tedaj naredil. Zelo se bojim. Zagrabilo te je življenje in pozabljaš na tisto veliko modrost:

V dobrem se spominjaj slabega, da se ne prevzameš. Med dobrim in slabim so le prav tenka vrata. Ne veš, kdaj se odpro...

(Bo še)

...da ne bodo kamni vpili!

Te dni se izteka enaintrideseto leto, odkar se je na slovenskem narodnem telesu odprla grozna rana. Breznarodni komunizem si je nadel oblačilo slovenskega rablja in v posmeh vsem človečanskim principom v nekaj urah pordečil naše potoke in reke s krvjo najboljših sinov slovenskega naroda.

Čas celi rane. Kajnov zločin, ki je v prvih trenutkih skoraj ustavil Sloveniji srce, se v teku let vedno bolj odmika v zgodovino in manjša fizično moč udarca, ki ga je zadal.

Toda čas ne spreminja dejstev. Ta so neizpodbitna, čeprav se nam njih okoliščine kažejo kdaj drugačne, ko jih opazujemo skozi razne prizme, ki nam jih veliki svet podtika pred naše oči.

Vpričo milijonskih tragedij, ki jih je druga svetovna vojna zarezala na svoj rovaš, naša junijska — tako pravijo — pač očitno izgublja na svoji važnosti.

Toda če bi bil po nedolžnem, brez sodbe in po krivem obdolžen

izdaje nad narodom, ubit en sam Slovenec, bi bil ta zločin zmaga krivice. Če bi komunizem vzel dobro ime in življenje le enemu samemu rojaku, bi ta zločin vpil po pravici in zadoščenju. Če bi le en sam naših borcev prelil svojo kri za svoj narod, bi ga ta moral slaviti kot heroja. Če bi le eden naših bratov dal svoje življenje iz ljubezni do Kristusa, bi ga upravičeno častili kot svetnika.

A veliki svet in naš narod vešta, da štejemo naše junake v tisoče in desetisoče. Okoliščina tega tragičnega zgodovinskega dejstva je tedaj brezdvomno ta, da je Kajn svoj greh tisočkrat in desetisočkrat ponovil.

Spet pravijo, da je sodbo treba pustiti zgodovini, naš pogled pa naj bo obrnjen naprej. Kam naj gledamo? V novo streho nad glavo? Na bogato obloženo mizo? Skozi šipe novega avtomobila? V izvleček bančnega računa ali na urnik letala, ki naj nas popelje v domovino na obisk? Ko smo bili lačni in goli, so nam zgodovinska

dejstva bila jasna in neizpodbitna. Danes hočemo mimo njih z izgovorom, da naj o njih govori zgodovina? Pa o naši mehkužnosti, brezbriznosti in opreznosti, ki nam jo narekuje strah pred izgubo tvarnih dobrin — kdo bo pisal? Za pisanje naše zgodovine smo poklicani mi! Te odgovornosti nam nobena nojeva strategija ne odvzame.

Ko bi se le en sam izmed nas rešil pred množičnim pobojem, ki ga je v rodnega brata preobleče-

ni komunizem zakrivil nad našim rodom, bi njegova dolžnost bila — pričati. Pričati resnico dan na dan, do onemoglosti, svojim otrokom in otrok otrokom, vse dotlej, dokler bi ves svet ne zvedel za velikost naše narodne rane, ne dojel veličine žrtve, ki so jo naši heroji doprinesli za resnično svobodo svojega naroda.

Slišimo govoriti o potrebi „narodne sprave“. Naše pričevanje — menijo — zavira ta tako prepotrebni korak za obstoj in afirm-

Oj, ti gorenjski
fantje...
so odšli
in jih več
ne bo...

„In v Pliberku je čakala smrt nanje...“ Na tem travniku sta si podali roke tujčeva hinavščina in domača podlost. Tu so bili domobranci izročeni domačim krvnikom, naloženi na vagone na pliberškem kolodvoru, ki se vidi zadaj, in odpeljani v Teharje, št. Vid, Kočevski Rog — v smrt. Le nekaterim se je tu posrečilo uiti

macijo našega rodu v širokem svetu. Narodna sprava na račun pozabe? Naš molk naj bi bil vstopnica v to dvorano naivnega blagostanja? Takim farizejem je Kristus že pred dvatisoč leti jasno odgovoril: „Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili!“ (Lk 19, 40) Dolžnosti pričevanja nam ne odvzamejo še tako rožnate predstave narodove bodočnosti.

Nikar ne mislimo, da je s tem, ko smo po božjih načrtih mogli rešiti svoje življenje in se — zaenkrat — mirno posvetiti delu za

vsakdanji kruh, naš problem tudi končan! Nenehno smo priče novim grozotam, ki jih brezbožni komunizem povzroča na raznih koncih zemeljske oble. Smo res prepričani, da je to zdaj problem drugih? Naša človečanska in po krščanski vesti povečana dolžnost je, da svetu pričamo o dejstvih, ki smo jih skusili na samih sebi, in da smo nosilci opozoril, ki so obvisela na prekmalu onemelih ustnih naših junijskih junakov.

Za mrtve ne bodi mrtev — moli za pokojne! je napisal pesnik

na spominsko ploščo v buenosaireski cerkvi Marije Pomagaj. Junij je čas pietetnega spomina na naše žrtve. Toda verjetno bolj kot naši mučenci smo potrebni molitve mi sami, potrebni prošnje k Duhu, da nam da milost pogumnega pričevanja.

Naš molk bi bil prikrivanje krivde in prikrivanje krivde je sokrivda. Kajti mrtvi niso premagani, dokler jih živi ne izdajo. Naši mrtvi junaki niso in ne bodo premagani, kajti krik po pravici, krik po zadoščanju, krik pričevanja — kljub naši morebitni slabosti — ne bo zamrl. Slej ko prej se bo združil z besedami priznanja in

kesanja, ki bodo privrele ob spoznanju in razočaranju nad komunizmom, ki je zapeljal del našega naroda v zločin. Mi, dediči mrtvih, predajamo dolžnost pričevanja novim rodovom, prav kakor prehaaja dolžnost priznanja in kesanja na sinove in hčere onih, ki so morili. Ko se bodo glasovi enih in drugih zilili v en sam klic, v eno samo prošnjo — tedaj bo slovenski narod zrel za pot v novo dobo, v resnični svobodi Pravice in Resnice.

Mi pa pazimo, da nas zgodovina ne bo kamenjala s kamni, ki bi potem vpili namesto nas!

Stanko Jerebič

Zorko Simčič

Bog govori vrnjenemu v maju

„Glej, sin, telesa, ki ti padlo je pod streli,
ni več. Ni več sledov od žice krog zapestja,
ni več sledov, poglej, niti za žico...
...a, ti si. In si tu ob meni.

Vse ti je daleč zdaj: tvoj rod, še oče, mati,
zdaj sva le midva, kot da sva samá.
A že ko v večnosti sva — in je torej čas —
povedal bom, kar slišati si želel spodaj:

Premnogi narodi — bili so in so šli.
Tvoj narod pa sedaj dosegel črno prst je,
ko, korenine večnosti, ste legli vanjo.

Zdaj ti prav vse je daleč, daleč, zdaj si srečen,
pa vendar ti povem: zaradi smrti tvoje
tvoj narod milost — kazen je dobil: bo večn.“

Med mejniki

„Ti, Barica? Kakšno iznenadenje, da te po tolikem času vidim!“

(Cesta med dehtečimi njivami avgusta, bel prah se vzdiguje z nje, voz mladine pa hiti dalje v petju in smehu; sence romarskih cerkvic, kjer južinajo in se zaljubljeno spogledujejo; kresovi v mlačnih večerih s črnim gorskim gozdom v ozadju; široka, od sonca presijana poletna reka, kjer glasovi nekako oglušijo, kakor se trtja po brežinah utaplja v poletno megljčavost, ko začne mehčati grozdje... vse to je Travnik videl pred sabo onkraj voda, ki so se od takrat pretekle.)

„Rekla sem si: prej ko se začne šola, pogledam malo čez mejo. Zнала sem, da ste le-tu, ves čas sem znala, in sem si dopovedovala: enkrat moram tja.“

„Kaj si učiteljica?“ je vprašal.

„Ne, na šolskem tajništvu imam službo. In pomisli, Oton: v domačem kraju!“

„Pa... družina?“

„Sama sem. Starši so umrli, brat in Marjan sta pa... nekje ostala.“ Vanj so gledale velike, črne, vprašujoče oči. „Bila sta domobranca.“

Lahno je prikimal in uprl pogled v praznino. Že spet ta strašna senca iz minulosti. Moral je

preiti mučni trenutek molka in povedati kaj o sebi.

„Jaz... saj veš... sem leta petinštirideset kot iskalec večje svobode na begu iz ognja obstal tule, kjer se križajo mejniki. Nihče me ni poklical, nihče me ni poslal. Toda vse je na novo nastajalo, in potrebni so bili ljudje. Našel sem delo po svojem srcu in sposobnostih — in kruh po svojih potrebah.“

Dve sinici sta imeli živo gostijo na zreli sončnici onkraj okna, vse se je pozibavalo v sapici.

„Kakšen dolg praznik je bil to!“ je vzdihnil. „Razcvet upanja, ko se zdi človeku vse dosegljivo. Kdor je bil priča tistemu času — navdušenju, pogumu, fanfaram, zastavam, koračnicam in sprevedom — ga ne bo pozabil. Takrat je bila pomlad... zdaj, po tridesetih letih, čuti človek jesen.“

Zazrl se je skozi okno in koprneče nadaljeval:

„Včasih mi je žal, da nisem, dokler je bil čas in sem bil mlajši, odšel za drugimi na Južno poluto. Tam se širijo sončne pampne, prostrane prerije! Kjer je moč hoditi brez konca in pihajo živi vetrovi prihodnosti. V tem ozkem pasu med morjem in mejo nenehno ob koga zadevam, vedno sem pod nekimi očmi, vse je

vsakomur na dlani. Še dobro, da se kdaj lahko zgubim v gmajno.“

„Zakaj pa ne prideš nič gor... domov?“

Ni ji ušel hlad, ki mu je po teh besedah spreletel obraz.

„Bojim se, da ne bi mogel dihati, ako mi ne bi sonce zahajalo za morjem. In končno sem zdaj doma tu, kjer se čutijo doma moji otroci,“ je odgovoril čez čas.

„Otroci bodo odrasli in šli svojo pot, vidva pa se bosta vrnila. Domovina je samo ena... tam je človeku najbolje.“

„Oh, Barica,“ je rekel mračno. Potem pa se mu je beseda vedno bolj razvnela. „Odkar sem odšel v tistem davnem maju, nisem napravil koraka čez prag v domovino, kakor mi je pred vratí.

Tri tedne sem bil tu, ko je na drobnem lističu prišla do mene zadnja in najbridkejša grenkoba tistega leta: sporočilo, da je pred petimi mesci umrla mama, bedna in osamljena. Ne vprašaj me, ali bi rad vsaj enkrat pokleknil k njenemu grobu in si skušal prikljicati v spomin njeno zgarano

Vetrinjska cerkev,
srce
vetrinjskega polja —
božja pot
živih in mrtvih...

obličje... skozi solze skesanosti in hvaležnosti... o vseh svetih, ko vsakdo kam gre. Ali da bi videl, kako umirajo drevesa, ki so mi dajala senco... kako je moje mladostne vrstnike povišalo ali zmrcvarilo življenje... V časniku zagledam osmrtnico — skozi tančico letnih časov skušam razbrati davni obraz, pri tem pa vem, da ura in kraj pogreba nista sporočeni meni... In vsako pomlad, ko čutim, da so trtja pri vas prekopana, da so češnje po rebrih v belem, da iz mlade trave vrh naše grive dišijo bele vijolice, da se brezovi gaji, ko sem skožnje presrečen hodil v šolo, bleščijo v novem zelenju... in me duši domotožje po spočitosti mladih let, vidim tiste fante, ki sem jih poznal, tisoče fantov in mladih mož četo za četo pojoč nekam korakati — 'Oče, mati, bratje in sestre', slišim odmev in nato molk njihovih koračnic... ko samo gozd še odmeva od zadnjih strelov in smrtnih krikov. Domotožja ni več, mrzab mi oklene srce. Tudi v meni je bilo takrat nekaj nasilno pokončano. Da bi se zdaj vračal med ljudi, ki so si po tem pokolu prisvojili še vso oblast? In med tiste, ki svetlooki tiščijo prst k čarobnim ustnicam?"

Drgetal je, stiskal zobe in jekleno strmél vanjo.

„Oprosti, Barica,“ je tiše dodal, „mi vsi smo žrtev čustvene-ga naroda, ki vsako idejo jemlje

preveč zares, v njeni najradikalnejši obliki, brez ozira na ceno krvi, brez misli na prihodnost.“

Upirala je oči vanj in se smehljala, kot bi poslušala nekoga, ki ne pozna resnice in živi v hudi zmoti.

„Pa saj nihče natanko ne ve, kaj se je zgodilo s tisto vrnjeno vojsko; saj ni dokazov,“ je milo rekla. „Pri nas se govori, da so bili nekateri poslani v Rusijo... drugi da kopljejo rove v Rogu, samo zastraženi so silno, nihče se jim ne sme približati... neobriti so in nimajo več imen, ampak le še številke... spet nekateri so dobro plačani uradniki, a povsem ločeni od ostalega sveta...“

Travniku je šel srh po hrbtu.

„Barica,“ se je zgrozil, „ali ne čutiš, da je to pravljica? Strahota je bila prevelika, da bi jo ljudje mogli sprejeti, in rodila se je legenda! Moj Bog, ali ne vidiš?“

„Legenda, praviš ti? O, jaz pa še zmeraj upam, da se kdo vrne. Brat moj živi, upam, in tudi Marjan živi... Oton, ne jemlji mi tega upanja!“

Njene povečane črne oči so ga rotile. Lasje, ki bi morali biti že trudni in posrebreni, so žareli temnobakreno v bridki neskladnosti z bledo, nagubano kožo. Povesil je oči, ker mu jih je sočutje grozilo zaliti s solzami, in potihno rekel:

„...da kopljejo rove v Rogu...“

Mogoče jih pa res kopljejo — po naročilu boginje Nemesis!“

Pogoltnil je voz in v grlu. Čemu bi ji navajal pričevanja in dokazne? Res: čemu bi ji jemal poslednje upanje. Vso voljo je zbral in jo čvrsto pogledal.

„Hvala ti, Barica! Dokler je moč upati, še ni vseh dni konec. Drži se... pozdravi mi domači kraj... cerkvice in zvonove, sa-

Prezbiterij vetrinjske cerkve z glavnim oltarjem in dragocenimi slikami na steklu v oknih

mote in ptice, gozdove pod Svetim Križem, kjer se bo v belem ivju napovedoval nov božič... in kjer bo ob taljenju snega noč in dan bučal veter pred novo pomladjo...“

— Legenda od onkraj je brnela v Travniku in mu hotela vse sprevreči. Ko je prvič srečal Veniera, mu jo je povedal kot veliko novost in napet od radovednosti čakal. Venier je premišljal in po dolgem molku odgovoril:

„Zdelo se vam bo kruto, kar bom rekel — a moja misel je tale: rod zmagovalcev in rod poražencev morata pomreti, šele takrat bo ta bridki jarek zasut!“

„Grenka je ta misel. Ali se vam ne zdi, da bi bil po tridesetih letih že čas, postaviti vsem, ki so dali življenje za svoje ideale, skupen spomenik — eno samo veličastno svetišče sprave vsega naroda? V spomin mrtvim, ki so hoteli vsak po svoji zamisli zgraditi lepši in sončnejši svet? In na tem novem bratstvu mrtvih in živih začeti novo dobo zgodovine?“

„To lahko naredi samo zmagovalec... ako je dovolj čvrst in pogumen.“

„Da,“ je poudaril Travnik, „in če se lahko vzdigne nad svoj napuh. Zgled že ima: na planoti med Atlantikom in Mediteranom Valle de los Caídos.“ Pomolčal je in dodal koprneče: „Da bi se že kdo opravičil tisočem nemih črnih rut, ki jih vidim na glavah ma-

ter, žen, nevest, sester in hčera... da bi se že enkrat raztalil okameneli gnev tolikih duš, rojen iz tistega nesrečnega pokola... da bi prišel osmi dar sve-

tega Duha: dar pozabe. Da bi si spet vsi kot svobodni bratje pogledali v oči — da bi se lahko gledali dolgo in mirno!“

Vinko Beličič

Stanko Majcen

Kočevski rog

Kol,
ogóljen kol,
s krvjo osoljen kol,
spran,
ožgan,
ko da od veka stoji
in ne more stran.

Trava
poležava
in ne raste več,
srna se tam ne pase več,
komaj tica seda nanj,
pa jo plaho podrobi drugim
in ne more pozabiti mesta,
kamor je sedla...

Steza in cesta:
a ogne se mu
človek in volk.
Molk,
ko da je tu razklan
— a krik,

rešni krik
ne more nikamor.

Še krik,
rešni krik,
krvavo žareč krik navpik
— ko kol zabit v zemljó
in ne more nikamor.

Kam sega ta kol?
V jetra
zemlje?
Do kod se je zaból?
V srcé
nebes?

Ah, saj je le kol,
navaden kol,
neotesan in grob;
in le veter,
kadar tuli v svoj rog,
pa še nanj zapiska
ko na votel zob...

Belina

Vse je belo zdaj,
bela prst, bel obraz,
bel neskončen kraj,
bel je mrtvi, mrtvi čas.

France Balantič

Gospod stotnik

Hladno jesensko jutro je bilo, megle so se vlačile po dolini in se plazile ob strmih rebrih gora, na vrhovih se je v žarkih zgodnje zarje belil prvi sneg, ki je bil zapadel ponoči. Nebo je bilo jasno; še se je spominjalo na polnočni sneg in na mrzle jutranje zvezde, ali že je čakalo sonca.

Gledal sem skozi okno; to okno še nikoli ni bilo umito, zato sem gledal kakor skozi pajčolan, razločil pa sem natanko vse, kar se je godilo pred menoj; tudi glasovi so bili v čistem jutranjem zraku tako jasni, da sem slišal in razumel vsako besedo. Dvorišče je bilo za ped na visoko posuto s črnkastim prahom, ki se je bil čez noč spremenil v mastno blato; s prav takim blatom so bile pokrite tudi nizke strehe barak in uvelo listje oreha, ki je stal samotni sredi dvorišča; pod tem orehom je držal vojak na uzdi osedlanega konja, ki je pohrskaval in vztrepetaval od hladu in nemira.

V dolgi, ravni vrsti je stala kompanija, napravljena, da se še tisto uro napoti na bojišče. Stali so tam kakor od kamna, nobeno oko ni trenilo; sloka telesa so bila narahlo upognjena pod bremenom nahrbtnikov. Nikoli poprej

nisem videl na enem samem temnem kraju toliko mlade lepote. Vsi obrazi so bili še zelo mladostni, skoraj otroški in vsi so bili sveži, kakor v rosi in zarji umiti; tudi v očeh je bila svetla rosa, gledale so kakor iz daljnih krajev, iz lepih sanj; vse pa so bile nepremično uprte v gospoda stotnika, ki je s počasnim, malobrižnim korakom stopal pred nemo vrsto gor in dol.

Stotnik je bil sila visokega života, za glavo je bil večji od kompanije; ogrnjen je bil v ohlapen črn plašč, izpod tega je gledalo dvoje zelo dolgih in tenkih nog; v roki, ki je bila še v rokavici koščena in krempljasta, je držal palico, na katero se je gredoč opiral. V obraz mu nisem videl, ker je bil ves čas obrnjen proti vrsti. Korak za njim je stopal mlad praporščak, ki se je časih plaho ozrl, kakor se morda ozre človek, ki bi rad pobegnil, pa občuti, da je priklenjen brez usmiljenja.

Še enkrat je gospod stotnik začel od kraja svoje ogledovanje. Postal je pred prvo številko v vrsti, pred visokim, vitkim fantom, ki je strmel vanj s črnimi, zamolklimi očmi. Stotnik je stopil tik predenj.

„Kako ti je ime?“

Fant je povedal svoje ime in

tedaj mi je presunilo dušo: saj te poznam, ti lepi, mladi fant! Ti zamišljeni, s polnim srcem v veliko prihodnost strmeči! Mož med tovariši, poslušen otrok med modrimi starci! Živa veja na drevesu; če bi jo odžagali, bi bilo ranjeno drevo samo.

Stotnik je vprašal nadalje:

„Ali imaš očeta doma?“

„Nimam ga več!“

„Pa koliko bratov in sestrá?“

„Nimam jih!“

„Ali ti vsaj mati še živi?“

„Mater še imam!“

In luč se je vžgala v zamolklih očeh.

Tedaj je stotnik vzdignil palico, dotaknil se z okovanim koncem fantovih prsi ter pomignil praporščaku, ki je stal za njim. Ta je potegnil izza rokava zapišnik ter je s tresočo roko zapisal fantovo ime. In fant je prebledel.

Stotnik je šel mimo drugega in se ni ozrl nanj; stopil do tretjega in si ga je ogledal natanko. Ta je bil pač vesel, zgovoren in glasen mladenič, sloviti pevec in ljubljene deklet. Imel je zdrav, okrogel obraz, ob drobnih ušesih se je vilo par svetlo pšeničnih kodrov, sinje oči so naglas prepevale, temno rdeče ustnice so se krožile v prijetnem smehljaju.

„Ali imaš nevesto doma?“

„Imam jo, gospod stotnik!“

Še glasneje so prepevale sinje oči, v svetlo daljavo je segla pesem.

Stotnik je vzdignil palico, pra-

MOLITVENI NAMEN ZA JUNIJ

Splošni: Da bi ostareli našli svoje mesto v družbi.

Misijonski: Da bi v evropskih narodih Cerkev poskrbela za primerno duhovno oskrbo vseljenecem.

porščak je pisal. In pesem je ugašnila v sinjih očeh.

Tako je stopal gospod stotnik počasi dalje ob dolgi vrsti; pregledoval je, izpraševal in izbiral. Časih je izpustil po dva in tri; nekaterega niti pogledal ni, časih pa jih je zaznamoval kar po pet in šest zapovrstjo. In zdelo se mi je, da nalašč in preudarno izbira najmočnejše in najlepše.

Prišel je do kraja, poslednji-krat je vzdignil palico, nato se je okrenil. Tokrat sem videl njegov obraz in srce mi je utihnilo. Ta obraz je bil brez kože in mesa, namesto oči je bilo izkopanih v lobanjo dvoje globokih jam, dolgi, ostri zobje so se režali nad golo, silno čeljustjo. Stotniku je bilo ime Smrt.

„Naprej... marš!“

Kompanija se je sunkoma zao-krenila ter se napotila s čvrstimi koraki in meglo nizdol. Pred njo je jezdil gospod stotnik; visoko znad megle se je dvigal njegov črni plašč.

Ob praznikih presvetega Srca Jezusovega in Marijinega brezmadežnega Srca

V mesecu juniju praznujemo dva pomembna praznika — presv. Srca Jezusovega in prečistega Srca Marijinega. Prvi od teh dveh praznikov je bil uveden v vesoljno Cerkev po posebnem prizadevanju redovnice sv. Marjete Ala-coque, kateri je Kristus sam v znanih prikazovanjih v samostanu Port-Royal (Francija) naročil, naj uredi pri cerkveni oblasti uvedbo praznika na čast njegovemu Srcu. Praznik na čast Marijinemu brezmadežnemu Srcu je Cerkev sicer uvedla po lastnem nagibu, vendar pa je odločilno nanjo vplivalo dejstvo lurških in fatimskih prikazovanj. V Fátimi je Marija večkrat prosila srečne otroke-vidce, naj zadostujejo njenemu „brezmadežnemu Srcu“ za žalitve, katere ji prizadevajo ljudje na zemlji.

Splošno je znano, kako Cerkev zlasti v zadnjih 50 letih vabi vernike k pobožnosti k Jezusovemu in Marijinemu Srcu. Papeži so ves svet posvetili tako Kristusu kot Mariji pod simbolom njunih src. Posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu je Marija sama prosila v Fátimi, ko je dejala otrokom: „Prišla sem prosit za

posvetitev sveta brezmadežnemu Srcu Marijinemu.“ Istočasno je prosila tudi za spravno obhajilo prvih sobot v mesecu. „Če bodo ljudje poslušali mojo prošnjo — je nadaljevala — se bo božja jeza potolažila in omilila... V nasprotnem primeru... Končno pa bo zmagalo moje brezmadežno Srce.“

Med drugimi načini čiščenja Kristusovega in Marijinega Srca zavzemata posebne važno mesto

pobožnosti prvih petkov in prvih sobot v mesecu. Posebno odliko in pomembnost daje tema dvema pobožnostima dejstvo, da sta jo Jezus in Marija posebej prosila. Najlepši dar torej, ki ga moremo Kristusu in Mariji dati v spravo za žalitve, ki jima jih prizadeva svet, je prav spravno obhajilo na prve petke in prve sobote.

Na ta spravna obhajila, v zvezi s še nekaterimi drugimi pogoji, je navezana največja milost, ki jo Bog more komu dati v tem življenju: zagotovilo srečne smrti in s tem tudi večne blaženosti. Sicer pa, naj govorita Jezus in Marija!

O takoimenovani veliki obljudi nam sv. Marjeta Alacoque poroča v pismu svoji prednici tole: „Neki petek je Jezus med svetim obhajilom rekel svoji nevredni služabnici tele besede: Obljubim ti v izobilju usmiljenje mojega Srca, da bo moja vsemogočna ljubezen podelila vsem tistim, ki prejmejo obhajilo devet zaporednih prvih petkov v mesecu, milost končne spokornosti; ne bodo umrli v moji nemilosti, ne brez zakramentov. Moje srce bo njihovo varno zatočišče v tistem poslednjem trenutku.“ S temi besedami je Kristus po sveti Mariji Marjeti Alacoque razglasil svetu izredno obljudo, ki se je pozneje začela imenovati „velika obljudba“.

Marija pa je razodela Luciji, najstarejši od treh fatimskih pastirjev, pobožnost prvih sobot.

Lucija je takole sporočila Marijine besede: „Otrok moj, pogledj to moje Srcé, obdano s trnjem, s katerim mi nehvaležni ljudje neprestano prizadevajo rane. Vsaj ti me poskušaj tolažiti in povej, da obljubim prisostvovati v uri smrti z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje vsem tistim, ki se bodo pet zaporednih prvih sobot spovedali, prejeli sv. obhajilo, molili rožni venec in mi četrť ure delali družbo, premišljuječ 15 skrivnosti rožnega venca z namenom, da mi zadostujejo.“

To so besede, s katerimi sta

Del popoldanske procesije na slovenskem romanju v Luján na drugo nedeljo v maju (foto Marijan Šušteršič)

srečni videnki, sv. Marjeta Ala-coque in karmeličanka Lucija, svetu razodeli veliki obljudi Jezusa in Marije. Izredne obljudbe, ki so dosegljive vsem ljudem, ki imajo vsaj malo dobre volje.

Žal, so med kristjani tudi takšni, ki ne verujejo v resničnost teh razodetij in zatorej tudi ne v obljudbe. V nekem smislu tudi tu velja, da je potrebna resnična srčna ponižnost in ubošтво v duhu za to, da kdo sprejme tudi zasebna razodetja, pri katerih nam vendar Cerkev daje zadostno po-

ročstvo, da jim moremo po pameti verjeti.

Naredimo se vredne Kristusove in Marijine obljudbe s pobožnostjo prvih petkov in sobot v mesecu! In storimo vse, da bomo tudi pri svojih sorodnikih in prijateljih razširili to dvojno pobožnost. Kdo ne bi vsega storil, ko gre za lastno zveličanje in zveličanje nam najdražjih bitij?! In obenem na tako lep način častimo in zadoščujemo Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

dr. Al. Kukovica

Dihati je mogoče samo tam, kjer brat ne ubija brata in ga ne zatira, zakaj samo tam ljubezen mehko postilja človeškim otrokom.

Razmišljanja o bogoslužnem petju

(Nadaljevanje)

Po teh splošnih pogledih se zdaj lahko podrobneje pomudimo pri posameznih mašnih obrednih delih in se še seznanimo z možnostmi ter nalogami petja pri njih.

Začetek maše

Zelo umestno se mi zdi, da se najprej pomenimo o — začetku maše. Kdaj se maše prične in kdaj je prav, da je nanjo pripravljen vernik v cerkvi? Malce čudno vprašanje, ali ne? Pa vendar — no, saj vsi vemo...

„Sveta maša“ pravi v čl. 25: „Ko so se ljudje zbrali in ko prihaja mašnik s svojimi pomočniki, začnemo **vstopni spev**...“ — Ko so se ljudje zbrali... Dá — ko so se zbrali! Pojdimo sami vase — vsak zase — in se povprašajmo, kako je to pri nas! Naj vsako resno premisli, kdaj in kako na splošno prihaja v cerkev k sv. maši. Ali je na svojem izbranem mestu, preden pristopi mašnik k oltarju?

Predragi, zavedati se moramo, kaj je maša: evharistična daritev — obnovitev zadnje Gospodove večerje. Sam Gospod nas vabi; čaka nas — svoje povablje-

ne goste. Zdaj si pa mislimo, da smo povabljeni na obed k škofu ali vladnemu predsedniku. Omižje je pripravljeno; vsi ostali gostje so že na svojih sedežih; sam škof ali predsednik je tudi že prišel in je že na svojem prvem sedežu... Tedaj pa pricapljamo v dvorano še mi — zamudniki in v zadregi iščemo, kam bi sedli, da se čimprej „pomešamo“ med ostale.

Kolikokrat nas iz postajanja pred cerkvenimi vrati zbudi šele vstopni spev ali pesem, ki se oglasi v cerkvi, in je mašnik morda že — pri oltarju! Kolikokrat prihajamo še kasneje, ko je sveto opravilo morda že sredi „besednega bogoslužja“, se pravi, da že berejo berila in pojo psalm ali pa je celo že sam mašnik pri branju evangelija!

Vstopni spev

„Vstopni spev“ je s svojim kratkim besedilom jedrnato strnjena osnovna misel mašnih beril in molitev. Zato je za našo „uglasiitev“ tako važno, da smo ob njem navzoči in si ga z resnim poslušanjem skušamo vtisniti v spomin.

V naših sedanjih „začetnih okoliščinah po koncilu“ vstopni

spev, če naj bo zapet, praktično pripade le zboru ali pa nekaterim pevcem; kajti le ti so kvečjemu imeli priložnost, da so se ga naučili pri vaji. Sicer pa mašna navodila predvidevajo tudi možnost kakšne druge ustrezne pesmi za začetek maše, in to v zboru ali pa za vse ljudstvo. Lahko je to npr. prva kitica ljudskih mašnih ali pa praznična, če obhajamo poseben praznik, npr. Brezmadežne (8. dec.) ali Kristusa Kralja in p. Tedaj je seveda samo po se-

bi razumljivo in naravno, da naj navdušeno poje vse ljudstvo!

Vsaka najmanjša dejavnost je v liturgičnem opravilu do potankosti pretehtana in premišljena. Navodila (Sv. m., 25) pravijo: „Namen tega (vstopnega) speva je, da opravilo začne, da bolj poveže zbrane vernike v občestvo, da uglaši njihova srca v skrivnost liturgičnega časa ali praznika in spremlja sprevod mašnika in njegovih pomočnikov.“

Sprejemajmo tedaj vse te „no-

Skupina rojakov
v narodnih nošah
pred stolnico
v San Justu
pred začetkom
21. Slovenskega dne
na belo nedeljo
25. aprila 1976
(foto Marijan
Šušteršič)

votarije“ z največjo dobro voljo in takisto sodelujmo po vseh svojih močeh v vsem prizadevanju dušnega pastirja in organista oz. zborovodje, ki sta le vršilca tega, kar Cerkev naroča! Bodimo prepričani, da bomo kmalu tudi mi v svoji notranjosti doživeli veliko „zadoščenje in dopadnje,“ če bo nato pevsko sodelovanje uspešno in ubrano potekalo vzporedno z mašnikovim opravi- lom pred oltarjem!

Če je praznik pomemben, je še posebej primerno, da za „ugla- sitev“ src pred začetkom svetega opravila zapojemo odgovarjajočo prigodniško pesem, pa najsi jo že zapoje zbor ali pa vsi navzoči ver- niki. Ne stojmo „ob strani“, ka- kor da bi se to nas ne tikalo! Vsi skupaj smo v cerkvi „božje ljudstvo“!

Prenovljeni mašni obred je tu- di brez dvoma občutno krajši od prejšnjega in nam zatorej pesem pred mašo menda vendarle ne bo tako „strašansko“ svetega opravi- la - podaljšala! Kakšno notranjo vrednost naj ima za nas maša, če jo že od vsega pričetka „merimo na minute“?! — Prav je imel M. Smolik, ko je v članku „Dol- žina petja med mašo“ (v Pastro- ralni prilogi nadškofijski okrož- nici, Ljubljana 1974), napisal, da „petje nima samo namena, da na- polni tiste minute, ko ne poslu- šamo mašnikovih prošenj in beril.“

Ali bi nič ne občutili — „praz- nine“, ko bi recimo k Marijinemu

prazniku ali božiču ali veliki ne- delji pred mašo ne zapeli pri- merne pesmi? Ali je „čas“ res ta- ko dragoceno zlato, da tudi to odtehta? — Danes se nam ved- no mudi, mudi, mudi... Kam? — Skrajšana maša nam že postaja včasih — predolga. Nimamo ča- sa! Človek je postal — suženj svojega lastnega napredka!...

Poslušajmo o vstopnem spevu še pripombó (Sv. M. 26): „Ma- šnik naj ga **bere** samo v primeru, da res nima drugega pomočnika za opravilo. **Vsaj za vstop se res potrudimo, da bi peli.**“ Posku- šajmo se tedaj ob petju vstopne- ga speva z vso dobro voljo zbra- ti in se duhovno pripraviti, da bo naše opravilo res „bogovše- čen“ dar!

Naj ob tej priložnosti omenim samo za primerjavo! —: Ko smo tam pred 50 leti pod vplivom „mladinskega gibanja“ skušali in- timneje živeti liturgično življe- nje, smo mnogi imeli v svoji roč- ni knjižnici nemški Parschov „Li- turgični koledar“ (ne vem, če je kdaj izšel tudi v slovenščini). Vseboval je za vsak dan v cerkve- nem letu obširno razlago vsako- kratne maše v celoti in njenih posameznih prošenj, beril in mo- litev. In smo se mogli po njem ne le za nedeljo, marveč tudi med tednom doma „pripraviti“ za ma- šo, h kateri smo se namenili. Smo pač imeli — več časa...

Mašni pozdrav

Po prihodu k oltarju se mašnik

21. Slovenski dan v Buenos Airesu na belo nedeljo se je začel s slovesno sv. mašo v sanjuški stolnici (foto Marijan Sušteršič)

glasno pokriža in z njim vsi navzoči, ki mu glasno odgovorijo z „Amen.“ „Pričnimo sveto daritev v imenu svete Trojice,“ nas s tem mašnik povabi in vsi mu glasno pritrdimo: „Tako bodi!“ Imamo pa že iz Slovenije na razpolago uglasbene liturgične mašne speve, najnovejšega datuma, v katerih se mašnik **pevaje pokriža** in mu takisto verniki **odpojejo** z „Amen“. Prav je, da vse to vemo, da se bomo v svojem sodelovanju znali — ocenjevati, kaj pač že zmoremo in kaj nam „še manjka“. Kajti nikdar se ne smemo zadovoljiti z že doseženim! Naša pot mora iti vedno kvišku! Sicer bo komu postala sv. daritev — „rutinska“ ali „šablonska“ in bo kdo dejal morda „dolgočasna“, ko je vendar prav v novem načinu

bogoslužja toliko možnosti za variacije in prilagoditveno izbiro!

Po uvodnem pokrižanju mašnik pozdravi ljudstvo. Če svoj pozdrav „Gospod z vami“ zapoje, mu bomo seveda tudi vsi pevaje odgovorili. Po naslednjem skupnem kesanju so na vrsti prošnji vzkliki „Gospod, usmili se!...“

Gospod, usmili se

„Sv. maša — čl. 30“ pravi: „Ker je to spev (torej namenjen za petje — op. pisca), s katerim verniki kličejo h Gospodu in prosijo njegovega usmiljenja, ga navadno izvajajo vsi, tako da ima pri njem delež ljudstvo in pevski zbor ali pevec... Če ‘Gospod, usmili se’ ne pojemo, ga je treba moliti.“ — Prvenstveno gre torej za — petje! Seveda je ljud-

stvo pri petju tega dela izvzeto, kadar cerkveni zbor — ob slovesnejših mašah poje sam celotno mašo z uglasbenimi glavnimi deli za štiriglasje.

V naših pričujočih „razmišljanjih“ hočemo predvsem v podrobnostih podčrtati obseg in pomen sodelovanja vseh vernikov, vsega božjega občestva z namenom, da bi bravcem pomagali do čim jasnejše predstave opravil vernikov in mesta, ki ga zavzemajo pri evharistični daritvi, in to predvsem v petju.

Konstitucija o svetem bogoslužju namreč v 48. členu pravi: „Cerkev si skrbno prizadeva, da verniki tej skrivnosti vere (evharistični daritvi) ne bi prisostvovali kot tuji ali nemi gledavci, ampak da bi jo v obredih in molitvah dobro razumeli; zavestno, pobožno in dejavno naj bi sodelovali pri svetem dogajanju... Zahvaljevali naj bi se Bogu in darovali brezmadežno žrtev ne le po mašnikovih rokah, ampak združeni z njim in se s tem naučili darovati tudi sami sebe...“

Nas — kot rečeno — pri tem posebej zanima sodelovanje s petjem. Izkušnja nas uči, da se vsi skupaj le še vse premalo zavedamo, da je „Gospodova večerja ali maša sveti zbor ali shod božjega ljudstva, ki se zbere v eno občestvo pod vodstvom duhovnika, da bi obhajalo Gospodov spomin“ (Sv. M. 7). Vse preveč smo še utesnjeni v zavest, da sveti daritvi „prisostvujemo“, ne pa da v

njej „sodelujemo“, da jo „soderujemo“. To je osnovna naloga, za katero se moramo vsi — vzgostiti! Koliko nas še vedno stane, da bi se potrudili in se skušali vključiti v enotno občestvo zares vsi, vsi od prvega do zadnjega, pri sveti Gospodovi večerji, predvsem še s petjem!

Slava

Za „Slavo“ pravi „Sveta maša — čl. 31“, da je to „prastara in častitljiva hvalnica, s katero Cerkev, zbrana v svetem Duhu, slavi in prosi Boga Očeta in Jagnje. Poje jo celoten zbor vernikov, ali pa ljudstvo menjaje se s pevskim zborom, ali zbor sam.“ — Menim, da petja Slave ne bomo pri naših občestvenih mašah nikdar nadomeščali z njeno „molitvijo“, če je navzočih le količkaj vernikov! Saj njeno besedilo pričenjamo s spevom, s katerim so zbori angelov na betlehemske poljanah na sveto noč slavili Odrešenikovo rojstvo! Ne manjka nam tudi odgovarjajočih kitic iz naših tako številnih ljudskih mašnih pesmi. Poleg tega pa imamo tudi že dovolj novejših liturgičnih spevov zanj, ne samo za zbor, ampak tudi za vse ljudstvo, v najpreprostejših oblikah. Gre samo za to, da zberemo nekaj dobre volje in se v polnosti zavemo, da smo v cerkev prišli kot povabljeni na Gospodovo pojedino, ne pa kot gledalci — na predstavo. Potrudimo se tedaj in poskusimo z navdušenjem zapeti; v začetku

5. božja zapoved in današnji čas

Ena od božjih zapovedi, danih po Mojzesu na gori Sinaju, se glasi: „Ne ubijaj!“ Kristus je v Novi zavezi to zapoved potrdil in izpopolnil. Od tedaj se prepoved ne nanaša le na dejanski umor, temveč tudi na vsako žal besedo proti bližnjemu.

Življenje — največja naravna vrednota

Najprej nam mora biti jasno, kaj je človekovo življenje v moralnem pomenu. Vsi vemo, da je življenje največji naravni dar, ki smo ga prejeli od Boga, in prvi pogoj vseh ostalih božjih darov. Je najdragocenejši zaklad, ki ga imamo na tem svetu. Najprej zaklad po tem, kar ima sam v sebi vrednosti, mnogo bolj pa še po dobrinah, ki si jih z življenjem lahko pridobimo in ki so izven meja tuzemskega življenja. S tem življenjem si namreč pridobimo drugo,

.....
vsaj toliko glasno, da bomo sami svoj glas slišali! Polagoma se bomo privadili v to in nas ne bo v cerkvi ne strah ne sram lastnega glasu!

(Bo še)
prof. Božidar Bajuk

večno življenje, ki po vrednosti, popolnosti in trajnosti neizmerno presega vse, kar nam more nuditi ta svet.

Upravitelji življenja

Kako nam je Bog dal to zemsko življenje? V popolno last, da lahko storimo, kar hočemo, ali pa le v upravljanje? Odgovor je lahek! Nobene dobrine, ki jo je človek prejel od Boga — in česa ni prejel? — ni Bog človeku izročil v absolutno last, ki bi človeku zanj ne bilo treba dati Bogu odgovora. Vse, posebej še najbolj temeljno dobro, namreč življenje, je človeku izročeno v upravljanje in koristno uporabo. Dolžnost vsakega upravitelja pa je, da svojemu gospodarju da obračun in odgovor za izročeno mu stvar. Upravljati mora tisto dobro po namenih in naročilih gospodarja.

Že sveto pismo stare zaveze jasno izpričuje resnico, da je edini resnični gospodar življenja Bog. Pravi namreč: „Jaz sem gospod nad življenjem in smrtjo; jaz dajem življenje in smrt!“ V novi zavezi je Kristus to resnico na razne načine potrdil, npr. s priložnostjo o talentih, ki jih Bog daje človeku v upravljanje in za kate-

rih upravljanje bo nekoč zahteval natančen obračun. Človek torej ni gospodar svojega življenja, temveč samo upravitelj. Če torej od drugih ljudi upravičeno zahteva, da spoštujejo njegovo pravico do življenja, se ta pravica v odnosu do Boga spremeni v dolžnost, da živi ves čas, ki ga je Bog njegovemu življenju določil, in da temu življenju da tudi bogato vsebino.

Skrb za življenje

Iz povedanega najprej sledi, da mora človek po pameti skrbeti za ohranitev svojega življenja in življenj tistih, ki so njemu izročena. Za to je dolžan uporabiti vsa redna sredstva. Dolžan je skrbeti za zdravo telo in zdravo dušo, da bo tako mogel izvrševati svoje življenjsko poslanstvo. Hvaležnost za dar življenja pokažemo prav s tem, da ga po možnosti ohranjamo v dobrem zdravem stanju. Kdor dar res ceni, pazi nanj in ga brez resnega vzroka ne postavlja v nevarnost.

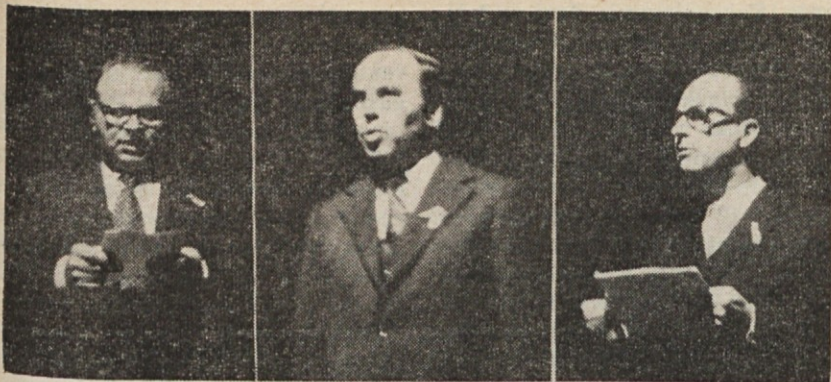
Dosledno zatorej krščanski moralni nauk uči, da mora človek uporabiti vsa redna sredstva za ohranitev telesnega in duševnega zdravja. Redna sredstva pravimo. Ni torej splošne, za vse ljudi veljavne obveznosti, uporabiti izredna sredstva za ohranitev ali zopetno pridobitev zdravja. Zakaj ne? Ker Bog redno ne zahteva od ljudi kaj takšnega, kar bi za večino ljudi bilo pretežko, in bi bi torej tega ne mogli izvršiti.

Tako npr. Bog ne zahteva junaških dejanj od ljudi, katera bi mogli izvršiti le z izrednim duhovnim naporom samo malokateri ljudje — velika večina pa zanja nima zadostne moralne sposobnosti. Le v izrednih okoliščinah je človek dolžan seči tudi po izrednih sredstvih. Takšen primer bi bil npr., če bi bilo življenje kakšnega človeka izredno važno in nujno potrebno za družino, za narod, za Cerkev. Pa tudi tedaj je dolžnost dana le, če obstoji velika verjetnost, da bodo ta izredna sredstva res pomagala.

Redna sredstva za ohranitev zdravja in življenja

Težje pa je v posameznih primerih določiti, katera sredstva za ohranitev zdravja in torej življenja so redna, katera pa izredna. To odvisi od mnogih okoliščin. Primerna hrana, zadostno spanje, obleka in stanovanje so očitvidno redna sredstva, za katera so zatorej vsi ljudje dolžni poskrbeti. Isto velja za navadna zdravila in primerno zdravniško oskrbo v primeru bolezni. Vendar bo že tu mnogo odvisno od vsakokratnih dejanskih razmer. Kar je v civiliziranih deželah redno sredstvo, bo docela izredno za necivilizirane dežele, kjer si le redki lahko privoščijo najbolj navadna zdravila in kjer je zdravniška oskrba še zelo primitivna. Tako je načelo o obvezni uporabi rednih sredstev popolnoma jasno in večno veljavno, kaj

21. Slovenski dan. Popoldanski program. Od leve na desno: predsednik Našega doma Stane Mustar in predsednik društva Zedinjena Slovenija Marijan Loboda pozdravljata udeležence; pisatelj Zorko Simič med govorom (foto Marijan Šušteršič)

pa je dejansko v določenem primeru takšno sredstvo, bo pa zaviselo od vsakokratnih okoliščin.

Ali drugače povedano: izredna sredstva so tista, do katerih bi imel človek dostop le z izrednimi težavami. Takšna težava je npr. lahko izredno težka bolečina, ki bi jo moral bolnik prestatati pri kirurški operaciji, ali pa izredno visoki denarni stroški, ali pa le prav majhno upanje, da bo uporaba takšnega izrednega sredstva imela kakšen omembe vreden uspeh. To velja za bolnika samega ali pa za tiste, ki imajo bolnike na skrbi

Evtanazija

Z marsičem si krajšamo življenje in škodimo svojemu zdravju. Največkrat za to niti ne vemo, spet drugič se pa tega zavedamo. Pri zavestnem krajšanju življe-

nja in škodovanja zdravja moramo razlikovati dva različna primera. Če si namerno škodimo na zdravju in tako krajšamo bolj ali manj tudi življenje, je takšno počenjanje očitno grešno. In greh bo toliko večji, čim večja je škoda, ki si jo povzročimo. Greh zato, ker delamo z zdravjem in življenjem, kot bi bili gospodarji nad njim, ne pa upravitelji. V to vrsto spada kot najhujši greh samomor, ko si človek svojevoljno vzame življenje in si tako lasti božjo pravico. Enako spada v ta primer evtanazija — umor bolnika iz usmiljenja, da se mu prikrajša trpljenje. Nagib je sicer lep in hvalevreden, moralno zgrešen je pa način, kako mu hočemo trpljenje lajšati. Drugačen pa je primer, ko si kdo zavestno, a nenamerno škodi na zdravju in si krajša živ-

ljenje. Tak primer je dan, če kdo dela čezmerno ali pa v nezdravem okolju, ker ga k temu silijo težke družinske razmere ali pa so takšna dela nujno potrebna za splošno blaginjo (rudarji, policisti, itd.). V takšnem primeru je dan zadosti težak razlog, da človek pripusti škodo na zdravju. Razlog mora biti seveda tem važnejši, čim večja je predvidena škoda. V prejšnjih časih je bila strežba nevarno nalezljivim bolnikom celo pravo junaško dejanje ljubezni do bližnjega, čeprav so takšni strežniki izpostavili svoje zdravje in celo življenje.

Splav

V območje pete božje zapovedi spada tudi vprašanje splava. V rimskem imperiju se je ob rojstvu krščanstva splav in umor otrok izvajal v velikem obsegu. In kolikor bolj se je manjšalo število umorov otrok, toliko več je bilo splavov. Pri tem je igral odločilno vlogo čustveni razlog: umor otroka je razmeroma moralno zdravega človeka notranje pretresel, ker je morilec videl umorjeno bitje, medtem ko pri splavu tega ni videl. Od vsega početka se je moralo krščanstvo spoprijeti s strašnim zločinom splava, ki je bil bolj pravilo kot pa izjema v tedanji rimski državi. Cerkev je mogočno povzdignila svoj glas. Imamo neki spis iz konca prvega stoletja, Didahé, kjer je vernikom rečeno: „Ne smeš izvršiti splava. Ne smeš

umoriti novorojenega otroka!“ Tega nauka se je Cerkev držala ves čas svojega obstoja in drugače tudi mogla ni. Popolnoma jasno je namreč, da gre pri direktnem splavu za pravi umor nerojenega človeškega bitja. In danes je tudi znanstveno ugotovljeno, da človek dobi duhovno dušo prav ob spočetju, tako da gre za pravi umor, kadar se namerno povzroči odprava telesnega plodu, tudi če se to zgodi eno samo uro po spočetju.

Beseda splav se pa rabi tudi za dejanje, ki ga moramo z moralnega vidika popolnoma drugače presojati. Gre za primer, ko je nagib posega v telo noseče žene rešiti njeno življenje, pri čemer se prepusti kot nezaželen stranski učinek smrt nerojenega otroka, ki ga nosi v sebi. To ni isti primer, kot če zdravnik umori otroka v materinem telesu, da tako reši mater — v tem primeru bi bil umor otroka sredstvo za rešitev matere, kar nikdar ni dovoljeno. V našem primeru se pa nasprotno smrt otroka le pripusti, z žalostjo, ker se materi ne da drugače pomagati, kot da se npr. odstrani njena rakasta maternica, v kateri je nerojeni otrok. Takšna žena mora seveda prej poskusiti vsa druga sredstva ali vsaj počakati do rojstva otroka, če je to možno brez resne nevarnosti za njeno življenje. Če pa to ni mogoče, potem si sme mati dati operirati maternico, čeprav bo ob tem umrl tudi otrok. Mati namreč ni hote-

la umoriti otroka, nasprotno, vse bi rada storila, da bi otrok pri operaciji ne utrpel nobene resne škode. Tako se ji smrt nerojene- ga otroka moralno ne prišteva v greh. Poslužila se je le svoje pravice, da si ohrani svoje življenje, pri čemer je težkega srca pripustila smrt svojega otroka. Pripustiti smrt pa ni isto, kot umoriti.

Drugi primeri

Peta božja zapoved obsega še mnoga druga vprašanja, ki pa so manj važna za vsakdanje življenje kristjana. Tako bi tu lahko govorili še o sterilizaciji, o vojni in miru in podobnem. Zlasti to zadnje vprašanje je danes tako zapleteno, da ga je nemogoče obravnavati na tako kratek način, kot v naši reviji obravnavamo moralne probleme. Kdor se hoče

o tem podrobneje poučiti, naj prebere velika načela, ki jih je o vojni in miru izdal drugi Vatikanski koncil. Države so na tem področju postavljene pred tako težke moralne probleme — tiste države, ki jim je morala sploh kaj mar —, da marsikdaj kljub dobri volji in pravemu namenu ne vedo, kako naj ravnajo.

Bolj neposredno važen je danes na polju pete božje zapovedi predvsem problem splava in evtanazije. In prav tu smo priča, kako gineva moralna zavest širokih ljudskih slojev in kako celo nekaterim dobro hotečim ljudem resnica ni več tako jasna. Zato moramo biti katoličani Bogu od srca hvaležni, da nam je dal v cerkvenem učiteljstvu zanesljivega vodnika v vseh važnih moralnih vprašanjih.

dr. A. Kukovica

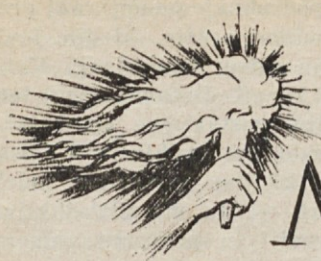

Zadnje sonce

Dočakal zadnji sem naliv svetlobe,
poslednjo mlačev zrelih sončnih snopov,
razmrščeni lasje odmrlih šopov
leže v skednju luči brez vse tesnobe.

Mlakuže senc so vedno ožje, ožje,
vse tiše žalost v svetlem soncu plivka,
kaj bi z bridkostjo ob slovesu bilka,
zdaj pridi, Smrt, odvrigel sem orožje!

France Balantič

ZA MLADINO

Jeremija Kalin

Zborna deklamacija v spomin junakov

Ves zbor:

Trideset let... trideset let leže pokopani
v kraških jamah naši vojaki izbrani,
borci proti nasilju, brezboštvu, samozvanju,
predani brez orožja maščevalnemu klanju;
naši dedje — naši dedje, naši strici,
naši sosedje, naši sorodniki; povezani na žici,
ustreljeni v tilnik, vrženi v prepade,
med korenine, med kamenje, med gade,
ubiti v Teharjih, na Krasu, v Rogu:
Mir! — Čast! — Slava! — Počivajte v Bogu!

Moški zbor:

Ne samo domobranci, ne samo četniki, ne samo stražarji —
vsi, ki so padli med vojno na slovenski Kalvariji,
prisiljeni na frontah ali v izbi domači zaklani,
talci, izgnanci v taboriščih, v krematoriju sežgani,
vsi ste zdaj med nami, naših vojnih let žrtve:
s slavo pokopljimo naše mrtve! S slavo naše mrtve!

Ženski zbor:

S slavo pokopljimo naše matere in žene,
naša dekleta, naše otroke nebogljene,
vse, ki so padali v naših vasi razvaline,

21. Slovenski dan. Janez Krajnik v vlogi Ivana Cankarja in folklorna skupina med izvajanjem odrskega prikaza „Danes je Slovenski dan“ dr. Tineta Debeljaka v Našem dmu v San Juštu (foto Marijan Šušteršič)

v taborišča prisilnega dela, v izgnanstva tujine,
od srčnih bolečin umrle.. O, naša slovenska žena!
Ostala boš večno med nami blagoslovljena!

Moški zbor:

V spominih ste naših — a mi gremo v bodočnost!
Kri vaša nam v žilah gori kot junaška odločnost.
Gradimo nov svet za vaše nove rodove,
na vaših grobiščih gradimo nove stolpove —
razglédnike iz tujine na vrt domovine:
gremó v bodočnost — ob kažipotu iz davnine.

Ženski zbor:

Zaprimo knjigo spominov — me hočemo živeti,
zoreti za nova rojstva! Narod ne sme umreti!
Ljubezen mrtvih gre skozi nas in v nas se razcveta
v nova živa razkošja... O slovenska dekleta,
veselo hitimo v slovenstva zarje nove:
pobite žené nam pošiljajo vse blagoslove!

Ves zbor:

Slovenska smo mladina! Z nami delo in naša čast!
Mrtvih herojev smo mlada živa rast.
Na tuji gredi slovenskih rož smo cvetje.
Mladina slovenska gre v novo mladoletje.
Tujina je nam že domovina. A domovina očetov
nam tuja ni: je v nas, kraj željá in poletov
naših sanj, spominov, naša — odprta rana...

Trideset let: vsa naša vojska pokopana!
Poroštvo zmage! Bodočnosti zmagovite!
Slavimo njih žrtve! Njih žrtve slavite!
Slava jim! Slava! Slava!
Slava in čast! Njim čast
in nam rast... nam rast
v Slovenije svobodo!

Iz ankete na duhovni obnovi deklet od 13. do 16. leta starosti

V mesecu marcu sta bili v Buenos Airesu celodnevni duhovni obnovi za dekleta in fante od 13. do 15. leta starosti. Deklet je bilo 44, fantov pa 37. Vsi so sinovi in hčere slovenskih staršev, a seveda že rojeni v Argentini.

Dekletom je bila med prostim časom stavljena brezimna anketa. Pri pisanju so nekoliko več razmišljale. Koristna bo pa tudi vzgojiteljem, staršem, voditeljem obnov in duhovnih vaj. Anketa je imela 21 vprašanj. Tu jih navajamo deset. Na vsako vprašanje pa bo le deset odgovorov.

1. Zakaj si prišla na duhovne vaje oziroma duhovno obnovo?

Zato, ker sem bila tudi lansko leto in mi je bilo zelo všeč.
Da bom jasneje spoznala namen mojega življenja.
Ker so mi starši rekli in ker sem čutila potrebo.
Da bom bolj spoznala Boga.
Zato sem prišla, da bom hodila po dobri poti in da bom vsak dan boljša.
Da bi čim bolj ljubila Boga in ga spoštovala.

Da bom molila za druge, premislila svoj značaj med prijatelji-cami, doma in med brati.

Lansko leto so me poslali, letos sem pa prišla po lastni želji. Prišla sem, da se duhovno obogatim in da potem skušam po tistem živeti.

Zato, da bi vedno bolj spoznala Kristusa in skušala živeti po njegovem zgledu, da se bom varovala greha in častila Marijo.

Prišla sem zato, ker vem, da duhovne vaje pomenijo utrditev vezi med Bogom in menoj

2. Ali si že našla osebni stik z Bogom ali pa moliš, ker tako žele starši?

Nekaj stika z Bogom sem že našla, a vedno ga bolj iščem.

Včasih molim, ker tako žele moji starši, večkrat pa čutim potrebo.

Molim iz potrebe.

Jaz molim, ker čutim, da potrebujem Boga; čutim, da mi pri vsaki molitvi daje novih moči, da lahko živim v krščanski veri.

Ne molim zato, ker tako želijo starši, ampak zato, ker je molitev potrebna, da se zveličam.

Sem že doživela osebni stik z Bogom; tudi molim zato, ker je molitev potrebna.

Včasih se z Bogom pogovarjam, kar po domače, in tedaj ga prošim in se mu zahvaljujem. O pomenu vere šele zadnje čase pre-mišljam.

Molim včasih iz navade, včasih iz potrebe.

Molim, da se pogovorim z Bogom.

Po molitvi sem vedno bolj povezana z Bogom.

3. Ali so vse tvoje sošolke verne?

Nekatere.

Vse ne.

Skoraj vse.

Mislím, da.

V slovenski šoli: da, v argentinski pa mnoge ne hodijo k sv. maši.

Moje sošolke v slovenski šoli so verne in spolnjujejo krščanske dolžnosti, v argentinski šoli pa jih je veliko, ki pravijo, da so verne, a ne hodijo k maši in ne k svetim zakramentom.

Ene: da, druge pa ne.

Vse so verne, le ena ni.

Rada bi videla, da bi bile vse verne, a nekatere niso.

Da.

Ne vse.

4. Na koliko časa hodiš k spovedi?

Enkrat na mesec.

Vsak mesec.

Skoraj mesečno.

K spovedi hodim ob vsaki sveti uri.

Če le morem, vsak mesec.

Če je potrebno, enkrat na teden.

Mesečno.

Vsak mesec ali vsaj na dva meseca.

Kadar čutim potrebo.

Vsak mesec.

5. Ali čutiš verske težave, dvomiš v veri, želiš pojasnila?

V veri ne dvomim.

Ne.

Želela bi, da bi dobila več pojasnila o vsem.

Ne dvomim, ker me starši in učitelji vedno poučujejo.

Trdno verujem.

Želim si več pojasnil iz svetega pisma stare zaveze.

Ne dvomim o verskih resnicah, toda želim pojasnila glede stvarjenja Adama in Eve, ker Argentinci pravijo, da je to samo pravljica.

Če dvomim, vprašam gospoda kateheta.

Vsak dan obnavljam vero v vse resnice, ki jih je Bog razodel in jih uči sveta Cerkev.

Ne dvomim o verskih resnicah. Velikokrat premišljujem o smrti, a ne najdem zadovoljivega odgovora. Če je smrt začetek novega življenja, zakaj bi se trudili za zemeljske dobrine? Zakaj bi se trudili za uspehe? Temu ne najdem rešitve, tolaži me le pregovor, ki pravi: Delaj, kot bi večno živel; moli, kot bi danes umrl.

6. Zakaj živiš? Kaj je pravzaprav namen tvojega življenja?

Da lepo živim, dajem drugim zgled in se bom tako zveličala.

Živim za Boga, mojega nebeškega Očeta.

Da bi vedno bolj spoznala Boga in prišla v nebesa.

Da Bogu služim.

Živim, da se vedno bolj posvetim.

Živim, da se bom zveličala.

Da bom Bogu vsak dan bolj v veselje.

Da hodim po poti, ki mi jo je Bog določil.

Da pridem k Bogu,

Živim zato, da bi na tem svetu napravila čim več dobrega.

7. Ali obiščeš Jezusa, če greš mimo cerkve?

Da, poskusim to čimbolj opraviiti.

Včasih.

Ne.

Da.

Čutim potrebo, da to storim.

Kadar imam čas.

Včasih, posebno takrat, kadar se Mu moram posebej priporočiti.

Skoraj vedno.

Vsako jutro, ko grem mimo cerkve v šolo, stopim vanjo, da se z Bogom pogovorim.

Malokdaj.

Večkrat, posebej ko pridem v Slovensko hišo, stopim v cerkev in tam pozdravim Jezusa v presv. Rešnjem telesu in Marijo Pomagaj.

8. Ali greš tudi med tednom k sv. maši?

Da, enkrat na teden.

Malokdaj.

Ne utegnem.

Včasih.

Za prve petke in prve sobote.

Da.

Grem, če gresta ata ali mama.

Ob praznikih, tudi domačih: ob godu ata ali mame.

Vsak dan, če se le zbudim.

Med šolskim letom ne, med počitnicami pa.

9. Živiš v lepem sožitju z brati in s sestrami?

Včasih ne.

Včasih se skregamo.

Se potrudim.

Da.

Kakšen dan se skregamo, a se v glavnem dobro razumemo.
Vedno ne.

Na splošno da, le včasih se skregamo, a ne hudo.

Z brati in s sestrami živim v lepem soglasju.

Med seboj smo prijatelji, a se včasih tudi skregamo, seveda smo kmalu zopet prijatelji.

Da, pri nas je zelo lepo.

10. Kakšen sklep bom na duhovni obnovi napravila?

Potrudila se bom, da bom bolj potrpežljiva.

Odpovedala se bom kakšni lagodnosti.

Pazila bom bolj na svoje besede.

Skušala bom biti dobra z vsemi.

Bolj redno bom molila za starše, sestre in brate.

Potrudila se bom, da ne bom preveč klepetava.

Sklenila sem, da bom z veseljem ubogala.

Premagovala se bom glede gledanja televizije.

Da ne bom jedla sladkarij.

Potrudila se bom, da bom vsak dan vsaj malo brala sveto pismo.

Sklepna beseda: v premislek in sklep

Ko smo tako preleteli deset odgovorov desetih deklet, ki so bile na duhovni obnovi — ostale so precej podobne —, moramo biti Bogu iskreno hvaležni. Družine teh mladenk, isto velja seveda za fante, mladce 13. in 14. ter 15. let, so zdrave, globoko versko zakoreninjene. Veliko brez dvoma store naše šole: tako v otroški dobi osnovne, v dobi doraščanja pa srednješolski tečaj. Viden je nadalje vpliv mladinskih organizacij in lepo razvitih slovenskih maš ob nedeljah, da svetih ur za prve petke, ki so pravi božji blagoslov, sploh ne omenjamo.

Seveda bo treba še veliko dela. Največ bodo morale storiti družine, neobhodno pa je potrebno solidno delo v mladinskih organizacijah.

Z božjo pomočjo in z našim skupnim sodelovanjem — med katerim naj bodo vsako leto duhovne vaje, v prvih letih enodnevne, pozneje pa tridnevne, upajmo, da bo mladi rod, rod slovenskih staršev, ki raste ob Srebrni reki na južni polobli, zvest Bogu, povezan s Kristušom in do Cerkve apostolsko usmerjen.

A. S.

Kdo nas razume ?

Nekdo je dolžan, da vodi!

In Cerkev? Kje je Cerkev z vsem svojim vplivom? Kaj stori, da bi obvarovala mladino vseh teh moralnih nevarnosti? Koli-kokrat slišimo taka in podobna vprašanja!

Redno postavljajo taka vpraša-nja in kličejo Cerkev na odgovor ljudje, ki pogosto onemogočijo njeno delovanje. Razen teh so tu-di iskreni ljudje, mnogi starši in dobri katoličani, ki jih resno skrbe moralne nevarnosti, v ka-terih mora živeti današnja mla-dina, vendar brez slabega name-na s svojim vedenjem in s svojo kritiko rušijo avtoriteto Cerkve. To so ljudje, ki se redno udeležu-jejo nedeljske sv. maše, drugače se pa malo zanimajo za Cerkev in njeno življenje. Njihova nedelj-ska maša je samo formalnost, iz-polnitev verske dolžnosti, vendar osebno ne živijo globokega du-hovnega življenja, ne sodeluje-jo aktivno pri sv. maši, ne da-rujejo Bogu svojega življenja, da bi bili tako deležni Kristusove milosti in moči za krepostno živ-ljenje. Najmanjša resnična ali izmišljena napaka Cerkve in du-hovnika jim je prilika za krivično kritiko. Vpričo otrok in nedora-sle mladine razpravljajo o napa-kah Cerkve in njenih duhovnikov. Zdi se jim, da je dozorelost kri-

stjana v tem, da kritizira. Vse jim pride prav, čeprav so le ma-lenkosti: predolga pridiga, slabo petje, nabirka med mašo itd.

Če so dorasli ljudje taki, ni čudno, da imajo mladi o Cerkvi in njenem delovanju napačno po-dobo. Ker so mladostniki hitri in ostri v svojih sodbah, je mož-no, da bi Cerkev zaradi napačnih pojmov ocenili za nazadnjaško, preživeto in nezmožno, da bi jih vodila po življenjski poti. Če starši s svojo napačno kritiko ru-šijo avtoriteto Cerkve, kako naj potem Cerkev vpliva in vodi mla-dino?

Razen tega moramo vedeti, da Cerkev ne more in noče nikogar prisiliti. Cerkev oznanja, uči, vzpodbuja in kaže pravo pot, ven-dar nikogar ne sili, da se udele-žuje sestankov, tečajev, debatnih večerov, ki jih organizira za mla-dino.

Cerkev le vabi in vzpodbuja.

Vsak državljan, vsak kristjan mora sam od sebe izpolnjevati svoje dolžnosti. Cerkev ni ječa, ampak božja ustanova, ki je bila ustanovljena, da služi človeštvu, vendar se ji mora človek sam od sebe približati in ji odpreti svo-je srce.

Razen tega dela Cerkev s svo-jimi večkrat nezadostnimi sred-

stvi. Izključno verska publikacija, časopis ali revija, vedno ne razpolaga s potrebnimi denarnimi sredstvi. Tudi njene novice niso senzacionalne, da bi privlačile kupce. Vendar moramo iskreno reči, da imajo resne in dobre, dinamične in moderno opremljene (danes je to zelo važno) verske publikacije velik vpliv in vzbujajo mnogo zanimanja. To je zelo razveseljivo dejstvo.

Kaj storiti?

Samo obžalovanje in medsebojno tožarjenje ne služi nikomur. Vdano priznanje ali brezbrizno zmigovanje z rameni še ni rešilo nikogar. Če v svojem poklicnem življenju kar hitro klonimo pred težavami, bomo kmalu premagani.

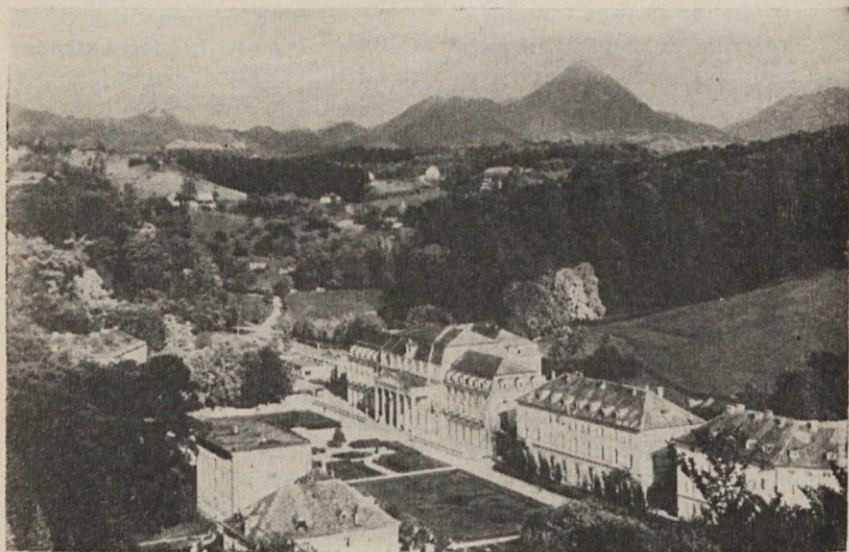
Če se iskreno, razumno in iz vsega srca trudimo, nam je uspeh zagotovljen.

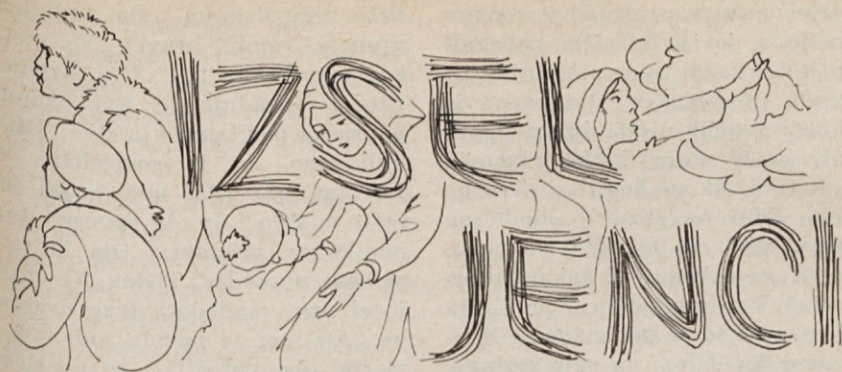
Razlike med generacijami? Da, obstajajo, vedno so bile in bodo. Enostavno ni mogoče, da bi se mnenja starih in mladih vedno ujemala. Vendar s tem ni rečeno, da so razlike nepremostljive; ravno nasprotno, različna mnenja dveh generacij se lahko na neki način izpopolnjujejo. Potrebno je le veliko dobre volje, razumevanja in poguma, da storimo prvi korak zbližanja. Mladi naj razumejo. Tisti prvi korak mora storiti mladina.

Otto Goldmann-Metka Mizerit

(Bo še)

Rogaška Slatina

Johan Bojer — Božo Vodušek

VI

Prekomorski parnik je ležal ob pomolu v Bergenu. Ali žerjavi niso več škripali in zadnji izseljenci so, bolj ali manj obloženi, hiteli čez most. Ob stranskih ograjah je bila videti v sončni vročini pisana vrsta slamnikov, svetlih oblek in ogrinjal. Pri kmetskih ljudeh na sprednjem delu ladje pa se je zdelo, kakor da na grobo sukno sonce ne bi pripekalo. Tam so se zbrali ljudje, ki so prišli preko gora iz Valdresa in Hallingdala, zunaj z otokov in s fjordov v notranjosti, večinoma s prav takimi rožastimi oblekami, kakor so bili zaboji in kovčki, ki so jih nosili s seboj.

Vsi, ki so spadali k Eriku Fos-su, so prišli prejšnjo noč s severa z obrežno ladjo. Zdaj so stali v gruči zase in se stiskali pred vsemi temi tujci. Nekoliko dni vožnje jih je združilo kakor v rod-

bino. Prihajali so iz istega okraja, namenjeni so bili v isti kraj v daljni deželi, morali so pač deliti dobro in slabo. Učitelj, cerkovnikov sin in kočar, vsi so si bili zdaj enaki. Karen Skaret in Ana z Ramsöya sta bili na isti stopnji. Celo Ola Vatne, ki je prihajal naravnost iz kaznilnice, se je dobro počutil v njihovi sredi. Stal je med njimi, od dolge ječe sicer malo bolj bled kakor drugi, vendar pogumen in živahen. Nikomur ni bilo treba videti, da se ima česa sramovati. Ko pa je prišel mednje na krov, so ga tudi sprejeli kakor tovariši. „Glej no, saj to si ti, Ola!“ so dejali in mu stiskali roko, kakor da bi se bil vrnil k njim z dolgega potovanja. „Lepo je, da greš z nami,“ mu je rekel Per Föll, ves prijazen, kakor je vedno bil. Samo materin ljubljencek, Anton Noreng, se ga je nekam ogibal. Saj on se je bil

zaradi zabave pridružil lensmanu na lovu, ko je bil Ola pobegnul in je bil kakor zver preganjan po gozdu in skalovju. Ola pa se je v ječi naučil pisati in računati, tako da bi skoraj lahko tekmoval s tistimi, ki so hodili v okrožno šolo. Zdaj pa stoji in gleda na most, kakor da bi čakal na nekoga. Koga neki naj bi čakal v Bergenu? Drugi se ozirajo na Erika Fossa, ali ta se pogovarja z Mortenom Kvidalom in mu razlaga, da bergenska linija to pot zadnjikrat vozi v Ameriko. Thingvalla in White-Star Line sta izpodrinili norveško linijo. Odslej bo pač mnogo ljudi potovalo preko Angleške. Erik Foss je nekaj večji od večine drugih, vaje vožnje in samozavesti. Če ga kdo iz družbe vpraša za kako stvar, si pogladi rjavo brado, pomisli, in vsakemu odgovori.

Tedaj pozvoni v tretjič in most bi se moral pravkar dvigniti, ko pride še nekdo, ki hoče na ladjo. Mlada žena je, v temni obleki in s črno svileno ruto na glavi. Družba začudeno pogleda. Kaj ni... saj ni mogoče... A Ola Vatne zamahne s klobukom in se smehlja. Učitelj Jo Berg zajeclja. „Ne, vraga, saj se vendar ne motim!“ In Karen Skaret pristavi: „Kar vrti se mi v glavi.“ Mlada žena se ozre po množici, zagleda Ola in zažari. Nikake sanje niso, gospodična z Dyrendala je. Nameri se k njim in da roko najprej Olu. Vprašujoče ga pogleda, mu zašepče nekoliko besedi in ponudi

nato roko drugim. „Da, tudi jaz grem z vami,“ pravi. „Ne vem, kaj pravite na to?“ Oni strmijo vanjo. Nazadnje se Kal Skaret popraska pod kučmo in zine: „Mislili smo, da je gospodična v Nordlandu.“ „Da, mnogo jih je tako mislilo.“ In da napravi temu konec, pristavi: „Ola in jaz se bova poročila.“ Tišina. Ne upajo si prav pogledati drug drugega. „Da, saj se menda tudi v Ameriki da poročiti,“ se poskusi pošaliti učitelj Jo Berg.. „Da, ampak jaz in Ola se bova poročila na ladji.“ Znova tišina. „Ali imajo duhovnika na ladji?“ spravi nazadnje Ana iz sebe. „Ne vem, sicer pa ima tudi kapitan pravico poročiti nas, takoj ko pride mo na odprto morje.“

Žene in možje strmijo v tla, se ozrejo kvišku, se ozrejo drug na drugega. Nazadnje se obrnejo proti Eriku Fossu. Ali on se samo lahko smehlja in se nikakor ne zdi tako zelo začuden kakor drugi. „Torej, gospodična, bodite pozdravljeni med nami,“ izpregovori Karen Skaret in iztegne roke. In drugi se ji pridružijo. „Da, če boste potrpeali z menoj in me sprejeli tako, kakor sem,“ pravi ona in se smehlja joč ozira od enega do drugega. Sicer pa ni bilo več dosti videti na njej gospodične in polkovnikove hčere. Preprosta temna obleka in svilena ruta na glavi sta kazali, da je že zdaj sklenila oblačiti se kakor kmetica. Vendar Karen je pogledala njene bele, tenke roke. In po-

tem Ola. Ti presneti fant!

„Kaj pa je?“ vpraša mala Siri in se stisne k očetu. Kal se skloni k njej in ji zašepeta: „He, punčka moja — imeli bomo poroko na ladji.“

Tedaj se parnik odmakne od pomola. Dvigne se snežen metež robcev pri množici na kopnem in na krovu. Znova in znova je slišati od nešteti glasov: „Zbogom! Srečno pot! Pozdravljeni!“ Jok se oglasi na kopnem in na krovu.

Počasi se pomika velika ladja iz zaliva. Na krovu igra godba. Marsikdo visi preko ograje in strmi nazaj, kakor da bi v prihodnjem trenutku hotel skočiti v morje — velika odločitev se še lahko spremeni. Ampak polagoma je množica na kopnem samo še temen trak, ki se razblinja. Mesto s svojimi rdečimi strehami iz opeke utone med gorami. Parnik pluje skozi gruče skalnatih otokov, mimo ribiških koč in letoviških dvorcev, ki stojijo na pomolih in v malih zelenih zalivih. Končno se odpre samo morje, mirno in bleščeče kakor olje. In rdeče sonce, ki tone za rumene plameneče oblake na zahodu, meče nanje širok trak kakor steber.

Otroci iz Skareta stojijo zraven matere, da bi bili bolj varni. In ona jih drži toliko izmed njih za roko, kolikor jih le more. Z materjo vred strmijo na odprto morje, in ona z njimi vred. Kam plujejo? Hvala Bogu, da je Kal z njimi.

Kal? Sprehaja se z rdečo volne-
no ruto okrog vratu in s kučmo
nekoliko po strani, da se zdi, ka-
kor bi bil kak nadzornik. Pome-
žikuje nekaterim ljudem, ki še ve-
nomer stoje s culo v vsaki roki
in s torbo na rami. Ti bodo pač
tako zaspali in tako jutri zjutraj
vstali. Da, da, ampak Kal je ho-
dil kot ribič na Lofote in ve, kako
se je treba ponašati na voznji.

Približa se Olu Vatneju, temu
vražjemu fantu, in ga mora prav
lovavo, da ga gospodična ne sliši,
vprašati: „Ali polkovnik ve za
to?“ Ola mu z lahnim nasmehom
potihem odgovori: „Ne ve, on go-
tovo misli, da je v Nordlandu.
Ampak zdaj boš seveda brž pisal
domov o vsem tem.“

Tam stoji Ana zraven Pera ob
ogradi in strmi s tujimi začudenimi
očmi v bleščeči sončni trak.
Ne veruje, da je res. Rada bi se
vsaj malo zasmejala ali zajokala
ali pa zaprla oči in zaspala. Pogled
na Pera — ne, saj je vse
samo prikazen. Ali vendar je za-
gledala, da ima Ola Vatne violi-
no s seboj. Zraven nje stoji Mor-
ten Kvidal. On vso voznjo pač še
ni z nobenim izpregovoril.

Spodaj iz kajut že kričijo mali
otroci. Krmar pride mimo, oglesi-
jo se vprašanja: „Ali mislite, da
bo vihar? Ali veste kako zdravilo
zoper morsko bolezen?“ Elza je bi-
la spodaj, da pogleda, kje bo
spala. Pet drugih je v istem pro-
storu in kakšen je zrak! Vzdih-
ne, vendar se poskusi nasmehni-
ti. Da, da, zdaj se začinja novo

življenje. Razvajena gospodična se bo morala privaditi na drugačne stvari.

Poseben občutek prevzame vse na krovu, ko se pričinja tam daleč zadaj rob gora počasi spuščati v morje. Kopna zemlja se jim odmika, pred njimi je ocean. Domovina ostaja za njimi, zdaj plovejo v negotovost. Ali se spominjaš na dom, na mater in očeta? Celo učitelj Jo Berg je v tem trenutku ves zamišljen. On, ki se drugače tako rad postavlja s tem, da obrača hrbet tej ničvredni zemlji — naj vrag vzame vse, kar se imenuje Norveško. Zdaj pa mu je pipa ugasnila in pozabil jo je na novo prižgati. Ali misli na svoje starše, na svojo malo, zgubano mater, na svojega velikega belobradega očeta? Spremila sta ga k pristanišču in sta bila žalostna, ko sta se morala ločiti od njega. In vendar jim ni delal nikoli nič drugega kakor same težave.

Še je videti en sam skalnat otok iznad morske površine. Ali kmalu bo izginil. Kdaj boš spet videl suho zemljo? Ljudje strmijo, se vzpenjajo, kamor se morejo, da lahko dalje vidijo. Matere dvigajo svoje otroke. „Poglejte — Norveška izginja!“ Marsikom se stisne grlo. Težko je bilo posloviti se od matere in očeta, ali to je še skoraj teže.

Tedaj zaigra godba na krovu norveško narodno himno: „Ja vi elsker.“ Nekateri pričnejo peti in kmalu poje vsa ladja. Težko od-

mevajo glasovi, kakor v psalmu. Kal ni trden v nobeni pesmi, ali nekaj mora vendarle početi. „Pst!“ pravi otrokom, čeprav stojijo čisto tiho. „Pst, ali ne slišite, da pojejo!“ In da jih umiri, čeprav so tihi kakor miške, izvleče in jim razdeli nekoliko rogljičev, s katerimi si je napolnil žepe, ko je bil v Bergenu na kopnem.

Tako ustone zadnji skalnati otok stare domovine. Ladja z nešteti čudnimi usodami na krovu pluje dalje preko večernje rumenega morja, medtem ko se na zahodu skriva sonce.

Ali že se je zbralo nekoliko kmetov iz Jaera k večerni molitvi. Pojejo psalm, debelušen mož z bledim obrazom in vlažnimi očmi pridiga in moli, znova pojejo. Veliko jih mirno stoji in poslušajo. Vendar jim je nekam v tolažbo, ko slišijo božjo besedo na ladji.

Neke noči je pihala precejšnja burja in ladja se je zibala tako, da Morten nikakor ni mogel spat. V ozki, prenapolnjeni kajuti se od težkega zraka ni dalo dihati. Neki kmet iz Hellingdala, ki še nikoli poprej ni bil na ladji, je že bljuval zaradi morske bolezni. Komarji so neprestano nagajali. Žene in otroci so stokali v drugih kajutah; kako bo šele, če bo res vihar.

Oblekel se je in odšel na krov. Sveži morski zrak je dobro del, noč je bila temna in redke svetilke med žicami so delale krov še skoraj temnejši. Dobro je, počutiti se trenutek samega. Sprehajal

se je sem in tja po prostoru, ki je bil oddeljen za tretji razred. Sem pa tja se je naslonil na ograjo in gledal ven na sivo belo penče se valove, ki so se zgrinjali v temo. Kakšni usodi je šel nasproti? Čemu je bil tu? V glavo se mu je bila zarila misel in kljuvala in kljuvala od jutra do večera: Zakaj ni šel in se spodobno poslovil od Helene in njenih staršev, ko je stal na obali in je bil na tem, da odpotuje? Ni imelo smisla, dati jim prav ob odhodu tako zaušnico. Ampak tistikrat je bil tako čudno razdražen. Zdelo se mu je, kakor da ga domači kraj podi, in Helena in njeni starši so bili tudi tega krivi. Da, da, zdaj je bilo prepozno.

„Helena, ali spiš? Kaj pa, če mogoče vendarle sanjaš o meni?“

Približala se mu je neka temna postava; bil je človek z naočniki, nizko čepico in v plašču. Morten si ga je bil že od prej zapomnil. Parkrat je bil dvignil silen krik zaradi cen in prostorov, kjer so spali, in imenoval vse skupaj sramoto. Kaj je hotel spet?

„Samotni nočni popotnik,“ ga je nagovoril. „Mlad človek ste, zapomnil sem si vaš obraz. Imate svojo usodo, kakor mi drugi.“ Zdaj pa stojite in sanjate.“

Morten je rekel „hm“ in se spet obrnil k morju.

„Nimate veliko preko dvajset let, ampak po duhu ste starejši. Jaz se bližam šestdesetim. Vi me ne poznate in jaz ne poznam vas. V enem pa sva si tovariša in bra-

ta — oba sva na poti do prihodnjega postajališča.“

Morten se je obrnil in ga pogledal.

„Brez dvoma sanjate o tem, kako plujemo po sledi Leifa Eriksona. Ne, ne, on je plul pač malo bolj severno, pa kaj zato? Napravil je cesto za nas pred tisoč leti. Od tedaj smo napisali veliko sago na morje, ampak kaj, ko pišemo na vodo. Vedel je, da smo obsojeni ostati majhen narod, da moramo presežek, ki bi nas napravil velike in mogočne, darovati drugim. Da, da. Da, da. Tako pač je. Za njegovih časov smo izvažali poglavarje in uvažali sužnje, in prav isto delamo danes. Pošiljamo od doma mlade ljudi, ki bi mogli napraviti kaj koristnega in pridržujemo politike in učitelje. Da, da, da! In tako bo zmeraj. In tako bo zmeraj.“

„To je pa slabo,“ je rekel na koncu Morten, da bi sploh nekaj rekel.

„Nikakor ne, mladi mož. Prav tako je, kakor mora biti. Norveške matere so kakor ustvarjene za to, da rode drugim narodom krepko mladino. Ampak mladine sami vzrediti ne moremo. Učimo jih spoštovati in ljubiti neko domovino, ki je baje obstajala pred stoletji. To napravi oči dalekovidne, ampak ne jasnovidne. Če hočemo najti kake vrednote, moramo preko morja časa. Ker pa so v tem nekatere težave, se speljemo čez morje vode — in se znajdemo v Ameriki. Doma živi-

mo od želje po tujini, ko pa smo srečno na drugi strani, napravi-mo včasih kaj velikega iz želje po domu. Samo počakajte, videli bo-ste. Govorim vam iz izkušnje. Jaz sem že bil na drugi strani.“

„Torej vi ste bili tam?“ Morten se je pričel zanimati.

Oni si je pritegnil plašč tesne-je okrog vratu.

„Da, mladi mož, udeležil sem se celo meščanske vojne. Boril sem se pod našim hrabrim polkovnikom Heggom pri Chacamaugi. Po-tem sem se vrnil in se poskusil boriti za bele sužnje na Norve-škem. No, in zaprli so me v ječo. Pa se menda ne bojite? Ne, ubil nisem nikogar. Bil sem le prvi socialist v naši deželi, ha, ha!“

Iz vlekel je pipo s svetlim po-krovom, jo natlačil iz usnjate mo-šnje, jo prižgal in se spet zagle-dal preko morja.

„Ječa — prav za prav je ječa tempelj časti. Tja prihajajo naši najboljši ljudje. Koliko izmed teh, ki zdaj spijo ali pa bdijo od skr-bi na tej ladji, mislite, da jih ni bilo tam. Dekle je umorilo svo-jega nezakonskega otroka — iz-seli se! Ljubimec je zabodel z no-žem svojega tekmeca — izseli se! Požig, katerega je oblast izvoha-la, kriva prisega, imeniten vlom — v Ameriko, v Ameriko! Vsi ti spadajo med nas v tretji razred. V drugem so župniki in pristavi, ki so imeli preveč radi mlade de-klice, in sodniki, ki jim plača ni zadostovala. V prvem so ponare-

jevalci menic, bančni ravnatelji in generalni konzuli, ki so imeli ta-ko veliko domišljijo, da jih njihovi prijatelji nikakor niso mogli rešiti. Vse sami sposobni ljudje. O, naše ječe so dale Ameriki nje-ne najboljše ljudi. Zato tam vse tako hitro napreduje. V Ameriki namreč je polno zraka in prostora, o, polno zraka in prostora.“

Obrnil se je k mladenau možu in prijel za čepico. „Hvala lepa za nocoj. Zdaj moram pač doli v pekel in poskusiti malo zadrema-ti.“

Iskre iz njegove pipe so kazale pot za njim, dokler ni izginil sko-zi vrata stopnišča v ladjo. Mor-ten je ostal sam.

— — —

Drugo jutro pa je bil vihar. In šele po šestnajstih dnevih vo-žnje so izseljenci lahko stopili v New Yorku na pristajni most. Mnogi izmed njih so bili blede opotekajoče se prikazni, po vsem, kar so pretrpeli med potjo. In ko so jih agenti vodili v velikih trumah po ulicah, so delali v ve-likem mestu ti tuji kmetje res ču-den vtis. „Izseljenci“, so dejali ljudje sredi vrvenja in kazali za njimi. Po videzu so morali biti iz Severne Evrope, zakaj večidel so bili veliki in plavalasi. Ali kako čudne obleke so nosili. Mno-go jih je s culo v eni roki in z otrokom v drugi zaradi varnosti nosilo kovček privezan na hrbet. — In pogledjte onega, z debelo ru-to okrog vratu in s kučmo sredi

med nami v Argentini

Občni zbor v Slovenski vasi

V nedeljo 14. marca je bil v Hladnikovem domu 23. redni občni zbor društva Slovenska vas, ki se je zaradi razpravljanja o spremembi člena pravil, ki govori o volitvah in funkcijskih dobah odbornikov, nadaljeval še v nedeljo 21. marca. Novi odbor sestavljajo: predsednik Ludvik Šmalc, tajnik Ignacij Glinšek, blagajničarka Marija Gorše, kulturni referent Jože Čampa, gospodar Stane Jemec, odborniki Janez Petek, Stane Mehle, inž. Janez Bokalič in Martin Boštjančič; v nadzornem odboru so Slavko Reven, Mimi Bokalič in Ciril Jan; mladinski referent prof. Franci Sušnik; za gradbeni odbor: Vinko Bokalič. Predsednika mladinskih organizacij sta Zalka Virc in Bogo Rozina. Društvo ima 212 članov.

pekočega sonca. Čudni ljudje. Peljali so čredo na železniško postajo, da jih pošljejo dalje v ogromno deželo.

(Bo še)

Občni zbor Kreditne zadruge Sloga

28. marca je imela Kreditna zadruga Sloga, ki ima 1846 članov, svoj 20. občni zbor. Po poročilih predsednika in odbornikov ter razgovoru so bile volitve 6 odbornikov. Novi odbor sestavljajo: predsednik Franc Hrovat, podpredsednik Albin Kočar, tajnik Marjan Pograjc, namestnik tajnika Andrej Kovačič, blagajnik Janez Amon, namestnik blagajnika Franc Zorko, svetovalci: Ivan Ašič, Anton Kastelic, Anton Bergant, Nace Grohar, Rajko Urbančič; namestnika svetovalcev: Stane Mehle in dr. Jože Dobovšek; nadzornik dr. Anton Šimenc, namestnik nadzornika Feliks Urankar, poslovodja Marjan Loboda.

Miramar

Odbor, ki vodi Slovenski dom v Miramaru v letošnjem letu, sestavljajo: predsednik Anton Japelj, podpredsednik Franc Gornik ml., tajnica Nežka Trpin, blagajnik Lojze Trpin, gospodar Janez Marolt, gospodar Janez Marolt, gospodinja Než-

ka Trpin ml., športni referent Toni Japelj, knjižničarka in socialna referentka Ana Marija Trpin.

Občni zbor Našega doma v San Justu

21. marca je bil redni občni zbor Našega doma v San Justu, ki ima 447 članov in ga vodi odbor, ki ga sestavljajo: predsednik Stane Mustar podpredsednik Albert Malovrh, tajnik Marjan Batagelj, namestnik France Lipar, blagajnik Martin Radoš, namestnik Oskar Pregelj, gospodar Tomaž Maček; v širšem odboru so Marica Groznik, Janez Krajnik, Jože Smrdelj, Zalka Trpin in Franc Zupanc, v nadzornem odboru pa sta Matko Indihar in Silvo Lipušček.

Zveza slovenskih žena in mater

Na 1. sestanku Zveze žena in mater, ki je bil 1. aprila v Slovenski hiši, je g. Milan Magister predaval o ciljih in nalogah te ženske organizacije v slovenski skupnosti v Buenos Airesu in Argentini.

Na 2. sestanku Zveze je v sredo 5. maja govorila ga. Lina Matičičeva o vlogi žene in matere za ohranitev zdravja v družini.

Pasijon v Slovenski vasi

Mladinski organizaciji SDO in SFZ iz Slovenske vasi sta na cvetno soboto in nedeljo uprizorili na odru cerkvene dvorane „Slovenski pasijon“ v 16 slikah Nika Kureta. Delo je režiral Ciril Jan, igralo pa je okrog 45 oseb, zvečine mladih. Jezusa je igral Miha Bokalič, Marijo Mi-

mi Bokalič, Pilata Tone Novljan, Kajfa Jože Črnak, Heroda Blaž Miklič, Juda Iškariota Franci Sušnik, angele Zorka Gris, Marta Rozina in Marta šmalc. Scenografijo je napravil Marijan Adamič, med posameznimi slikami pa je pel primerne pesmi cerkveni zbor pod vodstvom Ivana Meleta. Pasijon je bil vestno naštudiran in je predstava presenetljivo dobro uspela in izzvenela kot duhovna priprava na veliko noč. Čisti dobiček je bil za slovenske misijonarje na Madagaskarju.

Velika noč

Obredi vélikega tedna v slovenskih verskih središčih Vélikega Buenos Airesa so zbrali tudi letos izjemno število rojakov, tudi tistih, ki sicer redno hodijo k argentinski službi božji.

Na cvetno nedeljo je bil blagoslov oljčnih vej in butaric, nato procesija in maša z branjem pasijona po Marku.

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj je bila na véliki četrtek slovenska večerna maša ob 7 zvečer. Po maši je bil prenos sv. Rečnjega telesa in češčenje: od 20. do 21. ure so častile evharističnega Jezusa žene, do 21 do 22 dekleta, od 22 do 23 moške in od 23 do polnoči fantje.

Tudi opravilo vélikega petka se je začelo ob 7 zvečer. Po berilih in petem pasijonu je bilo češčenje križa in potem obhajilo ter križev pot.

Na véliko soboto čez dan so slovenski dušni pastirji blagoslavljali po slovenskih naseljih velikonočna

jedila, opravilo velikonočne vigilije pa se je začelo ob 10 zvečer. Po slavu luči (blagoslov ognja, in velikonočne sveče in velikonočna hvalnica) je sledilo besedno bogoslužje, krstbogoslužje in vstajenjska maša. Pri vseh obredih tedna je prepeval pevski zbor „Gallus“ (pevovodja dr. Julij Savelli), bogoslužje je vodil msgr. Anton Orehar, asistirali pa so mu v četrtek Matija Lamovšek, Anton Stanonik, Franc Bergant in dr. Alojzij Starc, v petek Gregor Mali in Fr. Bergant in v soboto Gr. Mali in Jože Škerbec. Udeležba vernikov je bila v četrtek in petek velika, v soboto pa se je kljub hudemu neurju, ki je zalilo ceste in premnogim onemogočilo prihod, zbralo nad 500 rojakov, kar je bilo za vse pravo presenečenje.

Tudi slovenskih maš na velikonočno nedeljo se je kljub slabemu vremenu udeležilo zelo veliko ljudi.

21. Slovenski dan

„Slovenskega srca — slovenskega duha“ je bilo geslo letošnjega 21. Slovenskega dne, ki ga organizira naša osrednja organizacija v Argentini, „Zedinjena Slovenija“, na belo nedeljo. Letos je bila prireditve v San Justu.

Ob pol enajstih dopoldne so se začeli zbirati na trgu pred stolnico narodne noše, zastopniki domov in organizacij in drugi rojaki. Dan je bil izredno lep in je pripomogel k izjemno številni udeležbi rojakov. Po polaganju venca pred spomenikom arg. osvoboditelja generala San Mar-

tina so se vsi napatili v stolnico, ki so jo napolnili. Maševal je msgr. Anton Orehar, ki je v pridigi razlagal, kako naj ohranjamo in krepimo našo slovensko in versko skupnost v Argentini. Zasedrani v preteklosti moramo živeti sedanjost in smotrno ustvarjati prihodnost. Velike važnosti za našo ohranitev so naše slovenske maše, verske prireditve, šole, domovi, časopisi in organizacije ter kulturne prireditve in naša medsebojna povezanost. Med mašo je pel sanjuški mladinski zbor pod vodstvom Andreja Selana. Skupno kosilo je bilo pripravljeno v prostorih Našega doma.

Popoldanski program se je začel ob štirih. Povezoval ga je kulturni referent ZS Lojze Rezelj. Po argentinski in slovenski himni je bil pozdrav predsednika Našega doma Staneta Mustarja in predsednika ZS Marijana Lobode in slavnostni govor „Zvestoba nazaj — poslanstvo za naprej“ pisatelja Zorka Simčiča. Odrski prizor „Danes je Slovenski dan“ je napisal dr. Tine Debeljak, režiral ga je Frido Beznik, izvajali pa dekleta in fantje iz San Justa s sodelovanjem mladinskega zbora (A-Selan), folklorne skupine (Tinka Urbančič) ter Balantičeve šole (Angelca Klanšek). Glavni vlogi sta odigrala Janez Krajnik in Tone Erjavec. Scenografijo Blejskega kota sta izdelala Tone Oblak in Božo Urbančič. Ves program je bil dobro pripravljen in lepo izvajan in so izvajalci in organizatorji želi navdušen aplavz rojakov, ki so napolnili dvorano do zadnjega kotička.

Duhovne vaje za može

Od petka 30. aprila zvečer do nedelje 2. maja popoldne so bile duhovne vaje za može v Domu duhovnih vaj Marije Pomočnice v San Miguelu. Udeležilo se jih je 21 mož, vodil pa jih je dr. Mirko Gogala.

Romanje v Luján

Drugo nedeljo v maju je bilo slovensko romanje v Luján, največje Marijino božjepotno svetišče v Argentini. Težko je natančno določiti število udeležencev, vendar računajo, da se je zbralo nad 3 tisoč rojakov. Največ seveda iz Velikega Buenos Airesa, videti pa je bilo tudi zastopnike iz vseh krajev v notranjosti dežele, kjer bivajo Slovenci. Zelo lepo vreme je olajšalo udeležbo pri tej najštevilnejši verski in sploh slovenski prireditvi med Slovenci v Argentini.

Rojaki so se zbirali že od prvih jutranjih ur. Tudi slovenski spovedniki so spovedovali že od zgodaj. Romarska sv. maša je bila ob 10. uri. Msgr. Anton Orehar je govoril med mašo o duhovništvu. Mogočno in ubrano ljudsko petje, ki ga je vodila skupina mož in fantov, je spremljal na orglah organist Gabrijel Čamernik. Množično so se romarji zvrstili k obhajilu in argentinski lazaristi, ki upravljajo baziliko, so priznali, da je med vsemi romanji prav slovensko najbolj evharistično. Čas med mašo in popoldansko pobožnostjo so romarji izrabili za kosilo, prijateljski pomenek in zasebno molitev. Ob dveh so bili spet vsi v

cerkvi. Po Marijini pesmi je prelato France Novak govoril o Mariji, materi naših družin. Potem se je okrog prostranega trga bazilike razvila procesija, v kateri so nosili fantje kip lujanske Marije in podoba brezjanske Marije Pomagaj. Narodnih noš je bilo nad sto. Fantje so skrbeli za red pri procesiji, med katero so vsi prepevali Marijine pesmi in molili rožni venec. Po vrnitvi v cerkev so bile ljudske pete litanije Matere božje, posvetitev Marijinemu srcu, zahvalna pesem, blagoslov in za sklep pesem Marija, skoz življenje. Med celotnim romanjem je bil red in pravo romarsko razpoloženje in krajevni župnik je znova poudaril, da tako lepo organiziranega romanja, kot je slovensko, sploh ni v vsem letu.

Carapachay

V nedeljo 2. maja so praznovali rojaki carapachayskega okraja 16. obletnico svojega Slovenskega doma. Znana gostoljubnost tamkajšnjih rojakov in ugodno vreme sta privabili letos rekordno število rojakov tudi iz drugih okrajev Velikega Buenos Airesa.

Po dviganju zastav je ob pol dvanajstih maševal msgr. Anton Orehar, ki je v mašnem govoru razvijal misli o potrebi duhovnega življenja in narodnega ter kulturnega delovanja. Med mašo je pel zbor „Mladina“ pod vodstvom prof. Terezke Prijatelj.

Po skupnem kosilu se je ob petih začel popoldanski program, ki ga je povezoval Franci Žnidar in ki

je obsegal pozdrav podpredsednika doma Edvarda Škulja, slavnostni govor predsednika NO za Slovenijo Mi-loša Stareta, nastop učencev šole Josipa Jurčiča (ge. Majda Markež in Mara Pleško in gđč. Anica Kle-men), recitacijo „Spev rodni zemlji“ in petje zбора „Mladina“ (Terezka Prijatelj).

Študijska dneva SKAD-a

1. in 2. maja se je skupina vi-sokošolcev, ki je organizirana v Slo-venskem katoliškem akademskem društvu, zbrala v Rožmanovem za-vodu v Adrogeju. Študijski pro-gram je obsegal referate in razgo-vore o mladinski vzgoji v slovenski skupnosti (Bernarda Fink in Mir-iam Jereb), o ideoloških postavkah naše politične izseljenske skupnosti (Gregor Batagelj) in o kulturnem udejstvovanju in družabnosti med mladino v slovenski skupnosti (Mar-ko Mele). Prvi dan je imel mašo za akademike p. dr. Alojzij Kuko-vica, drugi dan za sklep zborovanja pa dr. Alojzij Starc. Zborovanja in občnega zbora se je udeležilo 43 čla-nov.

Na občnem zboru je bil izvoljen odbor SKAD-a: Andrej Rot (pred-sednik), Marija Mele, Marjana Pre-gelj, Ivan šuc, Janez Jerebič in Matjaž Jerman.

Občni zbor Slomškovega doma

30. aprila je bil 15. redni občni zbor Slomškovega doma. Dom ima 368 članov, starih nad 18 let, do podpore Medsebojne pomoči pa ima

pravico 748 rojakov. V preteklem po-slovnem letu je začela delovati Kon-sumna zadruga. Po poročilih odbor-nikov so bile volitve, ki so potrdile dosedanji odbor: predsednik Franc Vester, podpredsednik Marijan Šu-šteršič, tajnik Franc Pergar, na-mestnik Avgust Jeločnik, blagajnik Franc Hribovšek, namestnik Jože Malovrh, odborniki Marijan šifrer, Anton Kastelic, Ivan Makovec, Ja-nez Brula ml., Herman Zupan st., Lojze Lavrič, Jernej Tomazin, dr. Angel Kalin, Janez Brula; nadzor-ni odbor: Marjan Loboda in Her-man Zupan ml.

Duhovnik Anton Ogrin - umrl

V prvih urah na veliko soboto je umrl od srčne kapi v župniji Luján v sanluiški škofiji g. Tone Ogrin.

Pokojnik je bil rojen v Ljubljani 31. maja 1925. V osnovni šoli sta bila z dve leti starejšim bratom Janezom gojenca Slovenskih šolskih sester v Marijanišču. Oba sta potem obiskovala in končala klasično gimnazijo. V dijaških letih sta bila člana Frančiškovich Križarjev pod vodstvom patra Odila Hajnška, ki jima je bil v njunih mladostnih letih kot skrben oče. Po maturi so italijanski okupatorji poslali mladega abiturienta v internacijsko taborišče v Gonarsu. Po italijanski kapitulaciji se je vrnil v domovino in vstopil v domobransko vojsko. Preživeli domobranski soborci se ga s spotovanjem spominjajo kot idealnega fanta. Maja 1945 se je z domobranci umaknil iz domovine v Ve-

trinj. Po nasvetu p. Odila se ni pridružil soborcem, ki so bili zvičajno vrnjeni v roke Titovim partizanom in se je tako rešil strašne smrti, ki so jo prestali izdajalsko vrnjeni soborci v rokah komunistov.

Za bratom Janezom je že l. 1945 vstopil tudi on v slovensko begunsko bogoslovno semenišče in s profesorji in bogoslovci delil usodo semenišča najprej v Italiji in od l. 1948 v San Luisu v Argentini. Po odlično opravljenih filozofskih in teoloških študijih je bil, skupaj z drugimi sošolci, posvečen v duhovnika 19. marca 1951 v sanluiški stolnici. Na praznik sv. Jožefa je letos s sošolcem Lojzetom Zupančičem, župnikom na sosednji fari San Francisco praznoval 25-letnico duhovništva v intimnosti s svojo materjo Marijo in bratom Janezom. Slovesno srebrno mašo je nameraval povezati s farnim žegnanjem na praznik lujanske Matere božje v maju, pa ga je Bog prej odpoklical.

Pogrebne slovesnosti so bile takšne, kot jih zna opraviti le verno ljudstvo, kadar zgubi svojega očeta in učitelja. Vse dni, v soboto, nedeljo in ponedeljek so družine nenehno molile, uro za uro, rožni venec, kakor jih je pokojni dušni pastir učil. Vse trgovine in uradi so bili do ure pogreba zaprti v znak žalovanja. Na velikonočni ponedeljek ob 4 popoldne smo s sanluiškim

škofom somaševali pogrebno mašo. Od 10 somaševalcev nas je bilo 5 (slovenskih duhovnikov: pokojnikov brat Janez, Lojze Zupančič, Franc Novak, Jože Horn in podpisani. K pogrebu je prišlo tudi nekaj slovenskih rojakov iz San Luisa ter Mendoze. Ob udeležbi menda prav vseh faranov je dejal škof v govoru, da je umrl duhovnik-idealist, da je nehalo biti njegovo srce zavoljo prevelike ljubezni do svojega ljudstva. Lepše ni mogel povedati. V januarju so namreč izjavili zdravniki v sanluisški bolnišnici, da dobiva srčne napade zaradi prenapornega dušnopastirskega dela. Verniki so bili silno presunjeni in so izražali, da ne bodo več dobili takšnega duhovnika, kot je bil zanje g. Tone Ogrin.

In res jih je imel iz srca rad in jim bil resen duhovnik in dobroten oče. Za veliki teden 1952 sta z bratom Janezom prišla v te po naravi puščobne in suhe kraje. Skozi polnih 24 let sta orala ledino v človeških srcih in velikodušno sejala vanje Jezusovo resnico in ljubezen. Vse svoje bogate talente je ponudil v službo Cerkvi. S pravo duhovniško ljubeznijo se je zavzel še posebej za ostarele, bolnike in trpeče in pa za mladino, ki jo je usmerjal k solidnemu verskemu življenju ter jo skušal obvarovati pred nraavnimi in miselnimi zablodami sodobne družbe.

Ob vsej predanosti argentinski fari in mladini v farni šoli, ki sta jo z bratom ustanovila in vodila, pa je ohranil ljubezen do rodne domovine, do svojega naroda in naše slovenske

protikomunistične skupnosti. Na povabilo slovenskega dušnega pastirja v Mendozi se je ponovno rad odzval in prišel vodit duhovne vaje za rojake ali govorit na slovenski mladinski dan. Lansko leto je tudi prihitel v Buenos Aires vodit duhovne vaje za slovenske izobražence.

Naj mu Bog velikodušen plačnik!

Tone Škulj

Težko prizadeti Ogrinovi gospe, materi g. Toneta, in njegovemu bratu Janezu izreka tudi naša revija sožalje in jima želi prave krščanske moči ob po človeško gledano prezgodnjem odhodu sina in brata.

Duhovnik Anton Ogrin —

Gospodov duhovnik

Pred četrto stoletja je prišel med nas v sanluisški Luján, ko je bil komaj posvečen v duhovnika. Njegova telesna zunanost je razodevala njegov slovenski izvor: bil je visoke postave, plavolas in modrih oči. Prišel je s svojim bratom Janezom. G. Janez je postal župnik na fari lujanske Matere božje, g. Anton pa njegov pomočnik na župniji, ki obsega poleg Lujana še kraja Quines in Candelario ter druga manjša naselja.

Videti je bil drugačen, zelo drugačen od nas domačinov. Koj spočetka nas je presenetil z globino in prepričevalnostjo svojih pridig, s svojo resnobo in z lepim pevskim

glasom; prav kmalu po tudi s svojo neugnano apostolsko vnemo.

Potem smo začeli počasi spoznavati njegov duhovniški lik — da smo ga dobro spoznali, so bila potrebna leta — in dojemati, kako nam je postajal blizek; in tedaj se nam že ni zdel tako drugačen kot spočetka. Vedeli smo, da je še zmeraj višji, razumeli pa tudi, da se je sklonil do svojega ljudstva, da bi ga vzdignil in naučil živeti v pravi prostosti. Polagoma se je ustvarjalo tisto pristržno razmerje med duhovnikom in verniki, tako potrebno, da je postajal Luján tisto, kar je bila nemara ena njegovih najdražjih želj: krščansko osnovano občestvo.

Z izjemnim ugledom, ki ga je užival koj od začetka svoje duhovniške službe, je g. Anton učil pristno živeti evangelij. Njegovi napori so bili dolgotrajni, večkrat mučni. Lujansko prebivalstvo se je sicer zmeraj odlikovalo po svoji veri, vendar brez dvoma ni izpolnjevalo tiste absolutne Kristusove zahteve, da bi svojo vero izražalo z deli, se pravi, ni živelo zares krščanske ljubezni, ki je najčistejša ljubezen in najpopolnejša solidarnost med ljudmi.

Naš dušni pastir je nenehno in zgledno pridigal s svojim življenjem: pridigal je v cerkvi s svojimi jasnimi govori, pričeval je po domovih, ki jih je pogosto obiskoval, še posebno tedaj, ko je bilo treba pomagati v kakšni tvarni ali duhovni potrebi. Bil je nestrpen do nenravnosti, do praznih predsodkov, do sebičnosti, da stiskaštva. Bil je oče vseh, spoštovan in priljubljen, ven-

dar je bil nesporno s srcem zlasti med ubožnimi.

Apostolstvo molitve je bilo najbrž desna roka njegovega delovanja v družinah in pri verskih opravilih. Opazno je bilo, da se je jedro udov te bratovščine počasi navzelo duhovnikove zavzetosti za njegove farane. In prek udov Apostolstva molitve je prihajala pogosto v domov tvarna pomoč Cerkve ali pa vabilo k popolnejšemu duhovnemu življenju.

V kraju je organiziral več katehističnih krožkov, saj je bil prepričan v dno duše, da ne sme ostati noben otrok in noben mlad človek brez primerne verske vzgoje. Pri tem delu mu ni nikdar manjkalo sodelavcev: znal je izžarevati versko vnemo. Živel je skromno, skoraj ubožno. Zmeraj je razdajal na en ali drug način denar, ki ga je osebno prejemal in ki ga nikdar ni bilo dosti.

Bil je bistroumen in široko razgledan in je umel prilagoditi svojim poslušalcem razlago verskih resnic in svoje poznanje sv. pisma. Njegovo razglašanje božje besede je osvetljevalo nemara še posebej zato, ker je znal govoriti razumu in srcu svojih preprostih župljanov.

Njegova izobrazba je bila vidna tudi v njegovem poučevanju v Srednješolskem zavodu sv. Jožefa, ki sta ga z bratom Janezom ustanovila in vodila v Quinesu. Da je mogel opravljati tudi to nalogo, se je moral veliko žrtvovati in potovati v Quinesdan za dnevno .

V Lujanu je vestno oskrboval obe cerkvi: župnijsko in cerkev sv. Ja-

Med Slovenci v zamejstvu

Zlati jubilej Marijinih sester

V marcu so obhajale Marijine bolniške sestre s čudodelno svetinjo petdesetletnico svojega obstoja.

Družba Marijinih sester se je razvila iz skupnosti Bolniških sester, ki jih je l. 1878 v Ljubljani ustanovila s. Leopoldina Brandis, kot dopolnilo usmiljenkam. Ta dekleta so opravljala razna dela po zasilnih lazaretih in stregle bolnikom po domovih. Lazarist dr. Anton Zdešar se je zavzel, da bi Cerkev to skupnost priznala kot novo redovno družbo. V novo družbo je vstopilo okrog 90 deklet. Ustanovni dan je bil 15. marca

neza Krstnika. Prizadeval si je za tesno sožitje obeh sosednjih verskih občestev.

Z njemu lastno vneto je obhajal véliki teden. Dospel je do vélikega petka in z vidno utrujenostjo vodil križev pot. V prvih urah vélike sobote je njegovo srce, bolno, a neizrekljivo prizadevno, prenehalo biti. V tistih trenutkih je bil človeško sam, čisto sam. Imel je 50 let. Bilo je poslednje darovanje samega sebe, ki ga je opravil ta duhovnik svojemu Gospodu.

María Delia G. de Montiveros

1926. Danes je teh redovnic 260.

Iz Ljubljane se je družba Marijinih sester razširila po vsej Jugoslaviji, nekaj pa jih že dela v Nemčiji, Kanadi in v Sloveniku v Rimu. Vodstvo reda je sedaj v župnišču v Dobrovi pri Ljubljani. Leta 1972 se je družba razdelila na dve provinci: ljubljansko in hrvaško.

Peter Šorli — zlatomašnik

25. marca je preteklo 50 let, kar je bil posvečen v duhovnika g. Peter Šorli. Zlatomašnik je bil rojen l. 1902 v Grahovem v Baški dolini, na Tolminskem; bogoslovje je študiral v Gorici in pel novo mašo 4. aprila 1926. Kot duhovnik je deloval v Tolminu, na Bukovem, v Podmeltcu in že več kot 30 let kot kaplan pri sv. Ivanu v Trstu. Veliko je trpel od fašistov in nacistov. Novembra 1944 je bil odpeljan v Dachau, kjer je ostal do konca aprila 1945. Tam je shujšal na 47 kg. Trpljenje v taborišču mu ni vzelo veselja in moči za delo. Pomagal je ustanoviti Udruženje slovenskih in hrvatskih krščanskih delavcev. Zasnova je tudi znano Slovensko krščansko zvezo. Vsa leta je tudi vodil Marijino družbo. Po njegovi zamisli je tudi zrasel Marijin dom, ki je bil končan l. 1968.

Koroška

V Domu glasbe v Celovcu so 21. marca protestirali proti preštevanju slovenske manjšine odborniki in člani vseh narodnih organizacij koroških Slovencev.

novice

iz Slovenije

Duhovnik Anton Cerar — umrl

V Dobu pri Domžalah je 17. marca umrl duhovnik Slovenskega primorja Anton Cerar. Pokojnik je 50 let služboval med primorskim ljudstvom. V šmarju pri Kopru je zgradil novo cerkev. Dolgo je bil interniran na Sardiniji. Pred upokojitvijo je bli 26 let župnik v Matenji vasi pri Postojni.

Bil je zaveden slovenski duhovnik. Fašisti so ga preganjali, mu dali piti ricinus in ga v Bazovici vrgli s prižnice, ker je govoril slovensko. Slovensko zavest je ohranjal in kreпил predvsem s slovenskim petjem. Bil je glasbeno nadarjen in je vzgojil več slovenskih organistov.

Biseromašnik Miloš Turk — umrl

Na Ljubnem ob Savinji so se 15. marca poslovili od upokojenega župnika biseromašnika Miloša Turka. Rodil se je v Pilštajnu na Kozjanskem l. 1888. Več let je kaplanoval v raznih župnijah mariborske škofije, od 1939 pa je bil župnik v Ljubnem. Ko se je po vojni vrnil s Hrvaškega, je kmalu postal dekan gornjegrajske dekanije.

Škof Držečnik je pri pogrebu omenil njegove odlike: veseli značaj, ljubezen do slovenske pesmi, vestno izpolnjevanje duhovniških dolžnosti in zvestobo cerkvenim predstojnikom.

Priprava na veliko noč pri frančiškanih v Ljubljani

Medškofijski odbor za študente je organiziral štiridnevno pripravo na veliko noč v cerkvi sv. Trojice v Ljubljani. Program je bil ubran na temo zvestobe. 5. aprila: dr. Anton Trstenjak, Zvestoba Bogu (temeljno predavanje); bogoslužje je vodil mariborski škof Maksimilijan Držečnik, glasba: skladatelj prof. Primož Ramovš. 6. aprila: p. Miha Žužek: Zvestoba sočloveku; sodeloval komorni zbor pod vodstvom Jožeta Trošta. 7. aprila: p. Hieronim Žvegljč: Zvestoba sebi; pel je APZ sv. Cecilije. 8. aprila: p. Vital Vider: Zvestoba Kristusu in Cerkvi; sodeloval umetniški ansambel pod vodstvom prof. Maksa Strmcnika.

Verski večeri v Kranju

Od 9. do 19. marca se je zvrstilo 6 predavanj teološkega tečaja za izobražence, ki se jih je vsak večer zbralo več kot 150. Predavali so dr. Janez Janžekovič, dr. Franc Rode, dr. Tone Stres, dr. Franc Perko in Jože Vesenjāk. Predavanja so bila v preurejeni podružni cerkvi blizu farne cerkve.

Duhovnik Ivan Šolinc — umrl

Po krajši bolezni je 18. marca v samostanski hiši na Resi, župnija Videm ob Savi, dotrpel 79-letni duhovnik Ivan Šolinc. Po dolgih letih

plodnega dušnopastirskega dela v Slovenski Istri se je zaradi rahlega zdravja umaknil v Dobroto (Črna gora), kjer je bil hišni duhovnik v domu slovenskih redovnic. Leta 1972 se je z nekaj starejšimi sestrami vrnil v Slovenijo. Naselili so se na Resi, kjer so preuredili hišo in kapelo sv. Jožefa. Počiva na tamkajšnjem pokopališču.

Kapitelj slovenskih kapucinov

Aprila so imeli v štepanji vasi (Ljubljani) slovenski kapucini redno zasedanje — kapitelj. Zastopniki province so razpravljali o tekočih zadevah življenja in dela kapucinov na Slovenskem. Izvolili so tudi novo provincialno vodstvo. Novi provincial je p. štefan Balazič, v zboru definatorjev pa so Boleslav Polanski, Vinko škofar, Robert Podgoršek in Metod Benedik. Zasedanju, ki je trajalo dva dni, je predsedoval vrhovni predstojnik kapucinskega reda p. Paskal Rywalski.

Baraga in Slomšek v seznamu postopkov za beatifikacijo

V Rimu so izdali knjigo s seznamom postopkov za svetniško razglašenje. V seznamu sta tudi Baraga in Slomšek. Navedba o njiju je takšna:

Baraga Friderik Irenej, božji služabnik, marquettski škof (umrl 1868). Zadeva marquettske škofije. Začetek rednega postopka 2. jan. 1973. — Zgodovinski oddelek 298.

— Postulator: Harold Darcy. Št. protokola: 1219.

Slomšek Anton Martin, božji služabnik, lavantinski škof (Ponikva,

26. nov. 1800 — Maribor 24. sept. 1862). — Zadeva mariborske oz. lavantinske škofije. — Začetek rednega postopka 23. nov. 1964. — Zgod. oddelek 259. — Postulator: Frančišek Šegula. — Št. protokola 188 in 999.

V dodatnem seznamu je vpisan tudi škof Gnidovec: Gnidovec Janez Frančišek, skopski škof (29. sep. 1873 — 3. febr. 1939). — Zadeva ljubljanske nadškofije. Vložena je bila pršonja za začetek postopka 19. okt. 1974. Št. protokola 1263.

Potres na Tolminskem in Goriškem

Potres, ki je v četrtek 6. maja hudo prizadel Furlanijo in delno Beneško Slovenijo, je povzročil razdejjanje tudi na Tolminskem in Goriškem, čutili pa so ga tudi v Ljubljani, v Celju in Mariboru. Strah pa je zajel domala vso Slovenijo in veliko ljudi je nekaj noči prespalo zunaj ali pa v avtomobilih. Na Goriškem in Tolminskem je poškodovanih 6 tisoč stavb.

Poškodovane so tudi mnoge cerkve. Začasno ne bodo uporabne cerkve v Kobaridu, Breginju, Sedlu, Kredu, Srpenici in na Kamnem. Hudo so poškodovane tudi cerkve na Kladju, v Podbeli, Sožitju in Idrskem. Nevarne razpoke ima tudi starodavna cerkev sv. Danijela na tolminskem polju. Mnoge cerkve imajo razpoke na oboke, stene in zvonike.

Tudi novogoriško področje je pretrpelo veliko škodo. Hudo je poškodovana cerkev na Kostanjevici pri Novi Gorici.

SLOVENC PO SVETU

G. Lojze Ambrožič — škof

Konec marca se je po Torontu v Kanadi in prek vatikanskega lista L'Osservatore Romano po vsem katoliškem svetu razširila vest, da je papež Pavel VI. imenoval profesorja dr. Lojzeta Ambrožiča za pomožnega škofa torontske nadškofije, da se bo posvetil dušnopastirskemu vodstvu narodnostnih skupin v nadškofiji. Tega imenovanja so se razveselili še posebej Slovenci, saj je ob številnih in močnih narodnostnih skupinah v torontski nadškofiji bil izbran ravno naš rojak, čeprav je slovenska skupina med najmanjšimi v nadškofiji.

Novoimenovani torontski pomožni škof je bil rojen 27. januarja 1930 v vasi Gabrje v župniji Dobrova pri Ljubljani. Ima 4 brate in 2 sestri. Po ljudski šoli na Dobrovi je od 1941 do 1945 obiskoval klasično gimnazijo v Ljubljani, v začetku maja 1945 pa se je z družino umaknil pred komunističnimi partizani prek Ljubelja v begunstvo. Ambrožičeva družina je delila usodo z begunci na Vetrinjskem polju, nato v taborišču v Peggezu na Tirolskem in kasneje v Spittalu na Koroškem, kjer je Lojze nadaljeval in dokončal sre-

dnjo šolo.

L. 1948 se je Ambrožičeva družina vselila v Kanado. Lojze je še isto jesen vstopil v torontsko semenišče, bil posvečen v duhovnika 1955 in pel novo mašo v novozgrajeni cerkvi Marije Pomagaj v Torontu.

Po novi maši je bil dve leti kaplan v Port Colborne, nato je bil za kratko dobo imenovan za profesorja latinščine v semenišču, potem pa poslan v Rim na študijsko izpopolnjevanje. Študiral je na Angelicumu,

sv. pismo pa na Papeškem bibličnem institutu. Po vrnitvi v Toronto je 1960 postal profesor sv. pisma v semenišču sv. Avguščina. 1967 ga je nadškof Pocock poslal na univerzo Würzburg v Nemčijo, kjer je 1970 doktoriral iz sv. pisma. Branil je tezo: Božje kraljestvo pri sv. Marku. Po vrnitvi v Toronto je bil spet profesor sv. pisma. Od 1971 do 1975 je bil tudi član duhovniškega sveta torontske nadškofije. Seznanil se je z vsemi dušnopastirskimi vprašanji nadškofije. Govori več jezikov: poleg slovenščine, v kateri tudi piše, obvlada tudi angleščino, italijanščino, nemščino in francoščino. Za kanadske duhovnike je vodil večkrat duhovne vaje, večkrat je tudi predaval pri raznih katoliških in ekumenskih organizacijah.

Ker je sam izšel iz begunske izseljeniške družine, dobro razume potrebe vseljencev in narodnostnih skupin in kot teološko globoko izobražen in široko razgledan človek bo lahko zanesljivo vodil njemu zaupani del vernikov torontske nadškofije. V škofa je bil posvečen 27. maja. K škofovskemu posvečenju mu čestita tudi naša revija in mu želi uspešnega delovanja v njegovi visoki in odgovorni službi.

Še en Slovenec škof

Na belo nedeljo, 25. aprila, je prejel škofovsko posvečenje novi škof helenske škofije v Montani (ZDA) Elden Francis Curtis. Slovesnost je bila kar v športni dvorani, ker je stolnica premajhna. Novi škof je po

materi Slovenec in govori z njo slovensko.

Montana je ena izmed ameriških zveznih držav na skrajnem zahodu. Na severu meji na Kanado. V Heleni je bila ustanovljena katoliška škofija l. 1884. Na ozemlju škofije je od 329 tisoč prebivalcev nekaj nad 67 tisoč katoličanov. Škofija je že leto dni čakala imenovanje novega rednega škofa.

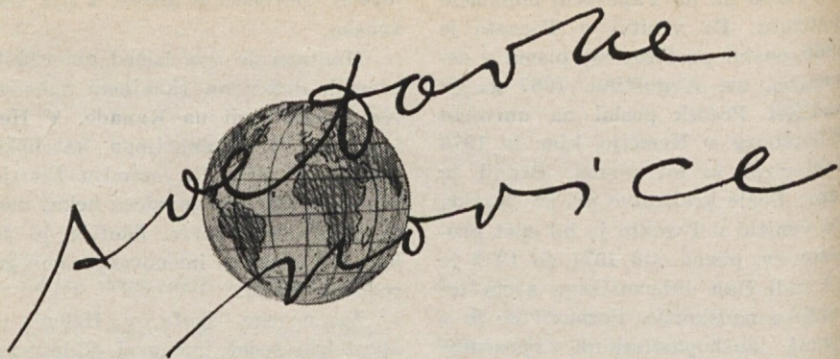
Za novega škofa v Heleni je apostolski sedež imenoval 43-letnega duhovnika Eldena Curtisa, nekdanjega župnika in zadnje čase semeniškega vodja v državi Oregon blizu Kalifornije.

Oče novega škofa je upokojeni poštar, mati pa Slovenka iz Trziča na Gorenjskem. Njeni starši so jo 3 leta staro pripeljali iz Trziča v Rock Springs, država Wyoming, kjer je bilo tedaj več naših rojakov in kjer je bil župnik katoličanov Slovenec Albin Gnidovec.

Novi škof je študiral bogoslovje v Kenmora (Washingtonu). Duhovnik je postal pred 18 leti. Nekaj časa je oskrboval študente, skrbel za duhovne poklice v škofiji Baker, nadzoroval pouk v katoliških šolah in deloval kot župnik na veliki podeželski župniji. Poverili so mu več nalog na medškofijski ravni, vodil pa je tudi semenišče v Mount Angel (Portland).

V Heleni delujeta dva slovenska duhovnika: Jože Mavsar in Dušan Okorn. In tudi slovenskih rojakov je precej v Montani. V Sloveniji je bil škof Curtis že trikrat in se je ob tem izpopolnjeval v slovenščini.

Novosti

Cerkev v Oceaniji

Tudi v Oceaniji — t. j. na otokih Tihega oceana — je katoliška Cerkev dobro organizirana. Razdeljena je na tri nadškofije (Noumea na Novi Kaledoniji, Papeete na otoku Tahiti in Suva na Fidji otokih), ter na sedem škofij na različnih tihomorskih otokih. Delovanje Cerkve v Oceaniji je posebej posvečeno ureditvi družinskega življenja in krščanske morale. Odločno se tudi bojuje zoper francoske atomske poiskuse na otokih Tihega morja.

Cerkev na Poljskem

Poljski narod je gotovo eden izmed najbolj odločnih katoliških narodov. Na Poljskem živi 34 milijonov Poljakov (izven Poljske pa še okoli 10 milijonov). Od vseh teh Poljakov na Poljskem jih je krščenih 93% in od teh jih 70% hodi k maši in prejema zakramente. Samo 8% je ateistov in ti vladajo nad vso ogromno katoliško večino. Katoliška Cerkev je razdeljena na 27 škofij z 75 škofi in te na 7489 župnij z 18.000

duhovniki. Redovnikov in redovnic je 30.162. Največji znak krepke rasti vere na Poljskem je dejstvo, da je v bogoslovjih 4000 bogoslovcev. Novomašnikov je bilo leta 1969: 406, leta 1970: 381, leta 1971: 480, leta 1974: 638.

Milijoni izvodov

P. Loring D. J. je bil več let dušni pastir jetnikov in jetnic. Zbral je svoje govore v knjigi, ki je izšla v 38. izdajah. Prevedena je v mnoge jezike. V španščini ima knjiga naslov „Para salvarte.“ Knjiga je bila natiskana v milijon izvodih.

Konec mnogoženstva v Kongu

Zastopniki katoliške, evangeljske in kimbaguistične cerkve v ljudski republiki Kongo so se sporazumeli v nekaterih vprašanjih, ki jih zadevajo skupno. Med drugim so sklenili odpraviti mnogoženstvo in izplačevanje dot ob porokah, ki spravljajo družine v pravo gospodarsko krizo. Ta sporazum so predložili vladi, ki je sporazum odobrila in ga

smatra za velik korak pri odpravi zastarelih navad. Odslej bo v veljavi zakon, ki je zveza samo dveh oseb. Žal, da v drugih vprašanjih ni prišlo do sporazuma, tako npr. glede razveze zakona in splava.

Predsednik Tanzanije v mehiški stolnici

Ko je predsednik Tanzanije Julius Nyerere obiskal Mehiko, se je s svojim spremstvom udeležil sv. maše v mehiški stolnici. Sv. mašo je ob tej priložnosti daroval kardinal Miguel Darío Miranda y Gómez, pri- mas Mehike, ki je v nagovoru omenil, da je predsednik Tanzanije prvi državni poglavar, ki se je v Mehiki udeležil sv. maše v mehiški stolnici. Dva državna poglavarja, ki sta obiskala Mehiko — Kennedy in De Gaulle — sta bila pri sv. maši v božjepotni baziliki v Guadalupe in ne v stolnici.

Težave v Ekvatorialni Gvineji

Vlada v Ekvatorialni Gvineji ni naklonjena katoliški Cerkvi ter ovira njeno delo na vseh področjih. Posebno velik udarec pa je bil zadan Cerkvi s tem, da je vlada zaprla vsa tri semenišča: višje semenišče v Niefangu in nižja semenišča v Banapa in v Bata. Mnogo semeniščnikov je odšlo v Kamerun z namenom, da tam nadaljujejo duhovniški študij.

V znamenju ekumenizma

V Lausanni (Švica) popravljajo katoliško cerkev. Protestantovska cerkvena občina je za čas, dokler ne

bo popravljena cerkev, dala katoličanom na razpolago svoj tempelj. Ponudba je bila sprejeta z velikim veseljem in zadoščenjem.

V Brazzaville (Afrika) sta se sporazumeli katoliška in evangeljska Cerkev glede zakona, zlasti v primeru mešanih zakonov. Obe Cerkvi slovesno izjavljata, da je zakon božja, sveta in nerazdružna ustanova.

Pomanjkanje verske svobode na Kubi

Kakor v vseh komunističnih državah, tako tudi na Kubi ni prave in resnične verske svobode. Tako je izjavil dr. Lasaga, bivši predsednik Narodnega sveta katoliških organizacij na Kubi. Povedal je, da so sicer dovoljeni verski obredi v cerkvah, toda v državi ni katoliških šol. Tudi nimajo katoličani na razpolago nobenega obveščevalnega sredstva (časopisi, radio, televizija) za širjenje svojih idej, ker vse to je v rokah države in ni Cerkvi na razpolago.

Oče in sin — duhovnika

V Los Angelesu (ZDA) je prejel mašniško posvečenje José Tobías Romero, vdovec, oče treh otrok, od katerih je eden — Juan Ricardo — duhovnik in je bil pridigar pri očetovi novi maši. Sin je ob tej priložnosti izjavil: Doslej smo trije klicali svojega očeta z besedo oče, sedaj pa ga bodo mnogi klicali tako (pudre) in se je njegovo očetovstvo razširilo nad mnoge sinove in hčere Cerkve.

KJE JE KAJ

UVODNIK	Misli ob junijskih dneh (Marjan Schiffrer)	321
VETRINJSKI DOGODKI	Kdo me kliče (Vinko Beličič)	322
	Vetrinjsko polje (Karel Mauser)	323
	...da ne bodo kamni vpili (Stanko Jerebič)	330
	Bog govori vrnjenemu v maju (Z. Simčič)	333
	Med mejniki (Vinko Beličič)	334
	Kočevski Rog (Stanko Majcen)	338
	Gospod stotnik (Ivan Cankar)	339
	Zadnje sonce (France Balantič)	353
VERSKI ČLANKI	Srce Jezusovo in Srce Marijino (dr. Al. Ku- kovića)	341
	Bogoslužno petje (prof. B. Bajuk)	344
	Peta božja zapoved in naš čas (dr. Al. Ku- kovića)	349
ZA MLADINO	V spomin junakom (dr. Tine Debeljak)	354
	Iz ankete mlajših deklet (A. S.)	356
	Kdo nas razume? (Goldmann-Mizerit) ...	361
ROMAN	Izseljenci (Johan Bojer-Božo Vodušek)	363
NOVICE	Med nami v Argentini	369
	Duhovnik A. Ogrin - umrl	374
	Slovenci v zamejstvu	377
	Novice iz Slovenije	378
	Slovenci po svetu (dr. L. Ambrožič - škof)	380
	Svetovne novice	381

duhovno življenje

je slovenski verski mesečnik, ki ga
izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar);
urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio
Orehar — Ramón L. Falcón 4158,
1407 Buenos Aires, Argentina.

Registro de la propiedad Intelectual
No. 1.313.507

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425,
1101 Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass
Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304
St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103,
USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview
Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3,
Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzu-
tta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mo-
horjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Letna naročnina v Argentini in obmej-
nih državah je 1.200 pesov; v ZDA in
Kanadi 9 dolarjev; v Avstriji 160 šilin-
gov; v Italiji 3.5000 lir; drugeje proti-
vrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158,
1407 Buenos Aires, Argentina.

Zunanja oprema in stalna zaglavja
„Duhovnega življenja“ in „Božjih ste-
zic“: Stane Snoj.

Žalujemo zaradi naših padlih in pomorjenih rojakov, sorodnikov, bratov in sinov. Boli nas nečloveška in kruta divjost, s katero so jih morili. Toda da so jim s tako mučno smrtjo odprli nebesa, to ni nesreča. Skozi silno trpljenje, razmeroma kratko, so šli v božje naročje, kjer so večno srečni, tako upamo. Privoščimo jim; čeprav smo žalostni, smo tega vendar veseli in se Bogu za to zahvaljujemo.

Nesrečni pa so tisti krivi, ki so brezsrčni in podivjani mučili in pobili naše drage. Težko krivdo so si nakopali pred Bogom, vnebovpijoči so njih grehi. Ti grehi bi nas morali boleti. Zaradi žalitev Boga bi morali žalovati kakor Marija.

Za Jezusom je tudi Marija pod križem ponavljala: „Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“ Ponavljajmo tudi mi z Marijo to prošnjo umirajočega Jezusa: „Odpusti jim, spreobrne jih, ki so v sovraštvu zaslepljeni naše drage pomorili!“

Če bomo tako prosili in z molitvijo vračali sovražnikom, tedaj bo naša bolečina Marijini podobna in bo nam v zveličanje, grešnikom pa v spreobrnjenje.

Škof dr. Gregorij Rožman

